

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 13.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντζῆ.

Περιόδος Β' — Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ὀκτωβρίου 1902

Ἔτος 24ον.— Ἀριθ. 41

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 317.)

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Γιαννιὸς ἐγένιν ἀκόμη περισσότερον δύσπιστος. Δὲν ἤξευρεν αὐτὸς φάρσες καὶ ξεφάρσες. Ἔως τότε ἐκοιμάτο ἐπάνω εἰς τὸν σάκκον ὡς εἰς προσκεφάλιον· τὴν νύκτα εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὡς παιδίον.

Καὶ ὁ Πονηρὶδης βλέπει, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐφεύρη ἄλλο μέσον πλουτισμοῦ, ἀσφαλτέρον καὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ράχην του.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐγένετο πολὺς λόγος εἰς ὄλην τὴν Βενετιάν περὶ τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς ἐλευθεριότητος ἐνὸς κάποιου κυρίου Μολτοναζού. Ἦτον ἕνας γονδρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε μεγάλη πλοῦτη, ἐμπορευόμενος εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ τα ἐσπαταλοῦσε τὴν νύκτα διὰ κατὰ πλῆρη τοὺς Βενετούς.

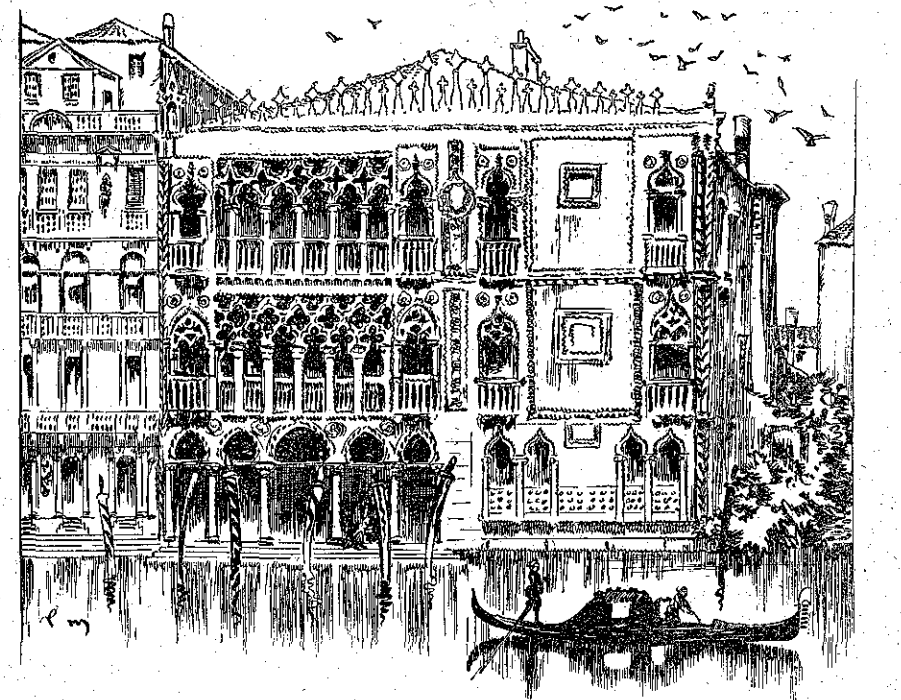
Αὐτὸς ἦτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀποκρέων. Ἐδίδε τὰς λαμπροτέρας ἐορτάς ἐφοροῦσε πολυτελεσάτην ἀνατολικὴν ἐνδυμασίαν, ἐγελοῦσε θορυβῶδως καὶ περιστοιχίζετο ἀπὸ κόλακας, φάλλοντας ὄλονεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἰλλουστρίσσιμο σινιὸρ Μολτοναζού. Ὁ ἦρωὲς τῆς ἡμέρας τελοσπάντων!

Ὁ Πονηρὶδης λοιπόν, συνομιλῶν μίαν ἐσπέραν μετὸν κύριόν του, μέσα εἰς τὸν θόρυβον τῆς μασκαράτας, τῷ ὑπέδειξε πόσον ὠραῖον καὶ λαμπρὸν θὰ ἦτο, ἂν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν Μολτοναζόν, νὰ τον ἀμαυρώσῃ, νὰ τον ἐκμηδενίσῃ. Ἡ ἰδέα αὕτη κατεγώτευσε τὸν ματαιόδοξον Βαλεντίνον, τὴν ἐνεκολπώθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.

Ἀμέσως ἐγκατέλειψε τὸ Ἐσενδοχεῖον τῆς Σελήνης καὶ ἐγκατεστάθη εἰς ἓνα παλάτι· διότι πάντοτε ὑπάρχουν εἰς τὴν Βενετιάν παλάτια πρὸς ἐνοικίασιν. Τὸ παλάτι τοῦ Βαλεντίνου ἦτο μᾶλλον παλατάκι, π α λ α τ σ ι ν ο ὅπως τα λέ-

γουν ἐκεῖ, διότι ἦτο μικρόν· ἦτο ὅμως κομψότατον καὶ χαριτωμένον. Ἡ πρόσοψις του ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Διώρυγος, εἶχε τὸσον ὠραία καὶ λεπτά κοσμήματα, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἦτο πέτρα, δὲν ἦτο μάρμαρον, ἀλλὰ χαρτὶ κεντημένον, ὅπως ἐκεῖνα ποῦ βάζουν τριγύρω εἰς τὰς ἀνθεδέσμας. Ἦτο τὸ ἀρχαῖον μέγαρον τῶν Κορναρίν, μίᾳς ἐκ τῶν εὐγεν-

Ἄλλ' εἰς τὴν Βενετιάν, τὰ καρναβάλια, ὑπὸ τὴν μάσκην μ π α ο ὁ τ α ν ἢ τὴν λευκὴν προσωπίδα, καὶ ποῖος δὲν φαίνεται εὐγενής; Καθένας ἀνέβαινε ἐκεῖ ὅπως εἰς τὸ σπίτι του, ἐχώρευε μετὰ κυρίας, ἤκουε τὴν μουσικὴν ἢ ἐπαίξε π α σ ε τ α ν. Τὸ μέγαρον εἶχε κταντήση τόπος δημοσίων διασκεδάσεων· τόσον πολὺ, ὥστε

Ἡ πρόσοψις τοῦ ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Διώρυγος... (Σελ. 314, στ. γ')

στέρων οἰκογενειῶν τῆς Βενετίας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Βαρώνος Κερκόζ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο, συναυλία βιολίων, αὐλῶν καὶ λαχιστόν ἦτο ἐξησφαλισμένος ἀπὸ τοὺς κλέπτας, οἱ ὁποῖοι πιθανόν νὰ εὕρισκοντο μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀγνώστων.

Καὶ ὁ Πονηρὶδης - Σκαπίνος ἐπηγαίνοντο, κατευχαριστημένους μέσα εἰς τὴν ἀταξίαν ἐκείνην, ἣ ὅποια πολλὰ καλά προοιωνίζε δι' αὐτόν. Καὶ ὁ Βαλεντίνος-Λέλιος ὑπεδέχετο κ' ἐπεριποιεῖτο ὄλους τοὺς προσερχομένους εἰς τὸ πα-

Κελαϊδίστραν, Σούρα-Φέρτα, Ἐμίσην τῆς Βουχάρας καὶ Πανταχὸν Παρόντα— ὁ Καραμπαμπᾶς μετ' τὴν Χακίην Μαργαρίταν, Κρητικὸν Καστανὸν καὶ Χαμαικέρασον.

Εἰδοποιοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, δὲν ἂν δὲν ἀποδώσου τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, δὲν θὰ ἴδωσι τοῖς λοιποῦ δημοσιευόμενα πρόταξις τῶν περὶ νέων ἀνταλλαγῶν. Κατὰ τὸ ληφθὲν γενικὸν μέτρον, τὰ δημοσιεύονται αἱ πρόταξις μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουσιν κανὲν τετράδιον

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Δωρητὴν Ὁρειῶν (ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς δὲν ἐνεγράφη, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ τὸν ἐγγράψῃς σύ.) Ἀντίγιον Δ. Ζώραν (τὰ περισσότερὰ ἐκ τῶν Π. Πενεμάτιων γνωστά δὲν εἶπα ὅτι θέλω πρωτότυπα;) Ἀρθος Μάου (Βραβεῖον ἔστειλα ὁ τόμος κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων· περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου) Βίκτωρα Ὀγγρά, Παιμύλιον Κόλλιον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπᾶθμα· ἡ δρακούλα μας μεγαλύνει καὶ εἶνε πολὺ καλά.) Κ.Θ. Τσαγκαράδαν (τὰ θερμώτατα συλλυπητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου· νὰ σε βοηθήσῃ ὁ Θεός, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τὰ ἱερὰ κρῆνη, τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνεις.) Κλεόβουλον τὸν Δίνδιον (ἐνοεῖται, ἡ συνέχεια θὰ τα φανερώσῃ δια·) Σούρα-Φέρτα, Ἐρημον Σαχάραν (βραβεῖον ἔστειλα.) Σκανδαλιάρην (καλὰ κάμνεις· ἡ ἀφοβία εἶνε ἡ καλλιτέρα ἄμυνα κατὰ τῆς ἐπιδημίας.) Τρομοσθῆνον Ἀστέρην ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Διονυσιάδα Πηγήν, Ἀντιγόνην (ἦλθε λοιπὸν ὁ μπαμπᾶς;) Θεσσαλικὸν Ἀρθος (ἔφθασεν ἐγκαίρως.) Μολὸν Λαδὲ ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφήν σου· εὐχαριστῶ δι' ἑκάς αὐτὰς τὰς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχουν καλὸν ἀποτέλεσμα.) Ἐπιτακτέγγρον Σάμιον (ποῦ νὰ ἐνθυμούμαι!... αἱ πρόταξις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.) Μόνωσιν ([EE] διὰ τὴν εὐφρεσάτην ἐπιστολήν· βλέπεις, διὰ ἐσυντόμεισα τὰς πληροφορίας σου καὶ ἔτσι δημοσιεύονται καὶ αἱ δύο.) Πειραικὴν Νύκτα, Κοκκίνο Καπελάκι (ὄχι, ἔως τώρα δὲν ἐπλήρωσα πρόσθετα ταχυδρομικά, ὥστε εἶνε ἀρκετὸν τὸ γραμματόσημον ποῦ βάζεις· διατὶ ζητεῖς τὰρχικὰ τῆς Ἀραχνίτσας Τραπεζοῦντιου; αὐτὸ εἶνε τὸ νομὰ τῆς.) Ζούρλιαν Μορλιαν, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας (φυσικά, διότι τὸ ψευδώνυμόν σου τὸ εἶχεν ἄλλοτε ἡ ἐξαδέλφη σου) Ἀγνὸ Περιστεράκι ([E] φαντάζομαι τὴν ὠραία ἐπέγραψας ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μετ' τὴν καλὴν συντροφίαν) Βάδερ Πάουελ (ἔστειλα τὴν ἐπιστολήν σου· ἀλλὰ μοῦ ὀφείλεις 30 λεπτά διὰ τὰ ταχυδρομικά.) Μαροσίαν (ἔστειλα.) Δίσκον τοῦ Ἡλίου (ἔστειλα· ἔτσι λοιπὸν λησμονοῦν τοὺς φίλους τῶν;...) Ἀθῶν Καρδίαν, Κονασιμύδον (ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἐφάνη χαριτωμένη φλυαρία· δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ τὰ ἔλεγε νόστιμα.) Γιαμισιμοῦσιν (ἔστειλα πρὸς τὸν Ἀναγιάν τὴν ὠραίαν κάρταν· μά του ἄξιζε;...) Κυδαθηναῖον, Κρόταλον ([E] διὰ τὴν περιγραφήν) Κόκκινην Ἐξοχὴν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά.) Στραβόβυλον (καλῶς ἤλθες θὰ δημοσιεύσω τὴν πρότασίν σου εἰς τὸ προσεχές, καὶ ἂν ἡ Παρτερία δεχθῇ τὴν ἀνταλλαγὴν, θὰ τὴν γνωρίσῃς.) Ἀρχικαλαμπουριετὴν (θὰ γίνῃ καὶ Διαγωνισμὸς μεταφράσεων ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ἀλλὰ ἀργότερα· προφανῶς ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ διδρῶμα· τὰ Βύσσημά σου εἶνε 13.) Ἡρωῖδα τοῦ Ζαλόγγου (ἐλήφθη ἐγκαίρως.) Παριστιαν (ἔγελασα μετ' τὴν φιλοεὐνοίαν τοῦ κομῆτου.) Παιδικὴν Χαράν, Γλυκεῖαν Πατρίδα, Ἀρῶν τοῦ Παρνασσῶ (διὰ ἐλήφθησαν.) Ἄλλος τῆς Κρησιᾶς (ἀνεαντίας, αἱ ἐπιστολαὶ σου μ' εὐχαριστοῦν πολὺ, καὶ εἰμπορεῖς νὰ μου γράψῃς ὅσον θέλεις συχνά.) Ψάραν Δούλαν (βεβήκως, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς διὰ τοῦ Γραφείου μου αὐτὴν τὴν

κάρταν.) Ἰσθμὸν τοῦ Παραμᾶ, Μαρίδαν τοῦ Ἐδρίπου (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ λαμβάνω ὄλονεν.) Κυκλαμῶν ([E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· αἱ πρόταξις σου εἶχαν ἀναβλήθῃ ἐλλείψει χώρου.) Πασίμαζον (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· αἱ πρόταξις σου εἶς τὸ προσεχές.) Ἀμαρυλλίδα (καλῶς, ἂν δὲν ἐλήφθῃ ἡ ἐπιστολή σου μετὰ τὰς 2 δραχμάς; πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ, πάντοτε!) Ἰσημεριδὸν τοῦ Κόσμου (βραβεῖον ἔστειλα· καὶ τὸ δεύτερον Αὐγὸν τοῦ ἀετοῦ... αὐτὸ δὲ εἶνε ποῦ ἦλθε λώμα, ἦπτα!) Γεωργίον Θ. Θεολόγον, Κελαϊδίστραν ([EE] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν· κρῖμα νὰ μὴ ἔχω τόπον διὰ νὰ δημοσιεύσω τοὺς προεπιτιμῶν αὐτοὺς στίχους!) Πάλλουσαν Καρδίαν (εὐγε, σὲ συχαίρω διὰ τὰς προόδους σου· αὐτὰ αἱ φωτογραφίαι εἶνε καλλίτεροι ἀπὸ τὰς πρώτας, καὶ φαντάζομαι τί θὰ εἶνε αἱ προσεχείς.) Σπήλιον Δοξαπατοῦ (ἔστειλα) Πούλιον Ἀράκον, Ἀργυροῦστον Φωτῆν, Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα (νὰ τώρα τί ὠραία ποῦ ἦρξες θέμα· Μανταρινογράφον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· καὶ μένα κατέπληξεν αὐτὸ τὸ θέμα.) Μεγάθμον Κεραλλήνα (ἔστειλα) Βεβήκως, οἱ ἀναχωροῦντες διὰ τὸ ἐξωτερικόν, πληρῶνον τὴν διαφορὰν τῆς συνδρομῆς, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἀλλάσεται ἡ διεύθυνσις τῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.) Σρ-Λά-Φαλουζᾶ, Βατρικὴν κ.λ. κ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Σεπτεμβρίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσεχές

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

- ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)**
- ΤΟΜΟΙ 14** (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,40 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν
- ΤΟΜΟΙ 8** (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
- ΤΟΜΟΣ 1** (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐκτανθῇ) φρ. 10.
- ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)**
- ΤΟΜΟΙ 5**: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἀδέτος φρ. 3.— Χρυσόδετος φρ. 6.
- ΤΟΜΟΙ 3**: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἀδέτος φρ. 7.— Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Νοεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔγινε λύσις, τὰς λύσεις τῶν ὀλιγομένων, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανίλλας, ὧν ἕκαστος περιεχέει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

454. Λεξιγραφία.
Ἀν' ἐσότητα ἐνώσης
Μετ' ἡσίδα τοῦ Διγαίου,
Τὸνομα θὰ φανερώσῃς
Ἐνὸς ποιητοῦ ἀρχαίου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

455. Τονόγραφος.
Μιὰ τῶν μυθικῶν Ὁρῶν
Εἶμαι, ὦ· ἔχω ἂν μ' ἀφίσης
Κ' ἓνα ρήμα ἐκ τῶν κοινῶν,
Ἄν με παραξενύσῃς
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

456. Ἀναγραμματισμὸς
Ἐάν κοινός τις σύνδεσμος
Ἀναγραμματισθῇ,
Ἀμέσως ἐπιφώσημα
Θριάμβου θύκουσθῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

457. Ἀνίγνυμα.
Εἶμαι ἀρχαία τις θεότης,
Ἄν ὡς ἔχω μέλιον
Καὶ διαίρεις τοῦ χρόνου,
Θηλυκὸν ἂν γίνομαι.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

458. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον
1. Ἀριθμὸς.
2. Νύμφη.
3. Δίμνη.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

459. Κρῖκου.
Νάντικα σταθῶν οἱ
ἄστερικοὶ καὶ αἱ σιγι-
μαι διὰ γραμμάτων
οὐτός, ὥστε νάναγι-
νῶσκειται ὀριζοτικῶς
ἀρχαῖος βασιλεὺς, δε-
ξιὰ ἦρωα καὶ ἀριστερὰ
μέγας ποιητῆς. Εἰς τὸ
μέσον, ἀπὸ τὰ Ο, δε-
ξιὰ ἄψυχοι καὶ ἀρι-
στερὰ γῆσοι.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

460. Λογοπαίγνιον.
Ἐάν κ' αὐτὸ τὸ ἀνίγνυμα θέλῃς νὰ εὕρῃς, λῦτα,
Εἰπέ μου: τὰ κοτόπουλα εἶνε ποτέ σὰν ἡ ἦρα;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

461-468 Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Μαγικῆς Συλλαβῆς.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζεσθε ἄλλας τόσας λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπειτα, τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων αὐτῶν διὰ μίᾳς καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ἄκμων, ἔλλω, ἰκίτινος, κίτηνος, ἴδμων.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

466. Ἐλλητισυμφωναν.
α-ε-ο-α-ε-ο
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

467. Γριφώδης Ἀκροστιχίς.
Τὰ πρώτα γράμματα τῶν πέντε λέξεων, αἱ ὁποῖαι θὰ εὕρεσθαι λυομένου τοῦ Γρίφου, σχηματίζουν ἀρχαίαν πόλιν:
δς
δς δς
δν δς δς
σ δς σ δς ΣΑ:
δς δς
δς
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσφραγίστης.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι' τοὺς συνδρομητὰς μὰς λεπτὰ 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὅλησθαι καὶ αἱ ὀλιγωτέραι τῶν 10, πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Η Γαλλικὴ διὰ τῆς Μητρικῆς μεθόδου Ἐσφραγισμὸς εἰς οἰκογενεῖας καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πληροφορίαι καὶ δι' ἐπιστολῆς, παρὰ τῷ κυρίῳ Λεων. Κότσικα, ὁδὸς Δερβενίων, 17, Ἀθῆναι. (B-66)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτία πανταχόθεν - Βασιλικὴ Γ' Λουκίκη, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (B-65)

Ενεκεν ταξιδίου, παῦμα ἀνταλλαγῆν δελταρίων ἐμέχρι νεωτέρας δηλώσεως. - Διονύσιος Ἀμούργης. (B-67)

λα τσίνο του, με τόση ζωηρότητα, με τόση εὐθυμία, ὥστε ἔκαμνεν ἐντύπωσιν καὶ εἰς τὴν Βενετίαν ἀκόμη, ὅπου ἡ ζωηρότης καὶ ἡ εὐθυμία εἶνε τὸ γνώρισμα ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Οὕτως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤρχισε νὰ σχηματίζεται τὸ κόμμα τοῦ Βαλεντίου. Τώρα ἔλεγαν: «**λ ἄ μ π ἄ ν τ α Κ ε ρ κ ὀ τ ζ ο.**» Εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, εἰς τὸ Ρ ι ν τ ὀ τ ο, εἰς τοὺς χορούς, ἤκουες νὰ ψιθυρίζουν: «**Βέβαια, ἡ ἐορτὴ εἶνε πλυτελεστέρα εἰς τοὺς Μολτοναίους, ἀλλ'** εἶνε φαιδρύτερα εἰς τοῦ μικροῦ Φραντζέζου.» — Καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχεν εἰς τὸ παλατάκι τοῦ Φ ρ α ν τ ζ έ ζ ο υ, ὅπου αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες ἦσαν διαρκῆς ἔκρηξις γέλωτος.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ μία φήμη: ὁ Μολτοναῖος, βλέπων ὅτι αἱ ἐορταὶ τοῦ δὲν εἶχαν πλέον τόσην πέραςιν, διὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ἤρχισε νὰ μαυροῦται, κατελαμβάνετο φαίνεται ἀπὸ μανιακούς θυμούς ἄ λ ἄ Ν α π ο λ ι τ ἄ ν α. Τότε ἐγένετο κατακκόκινος σάν ντομάτα καὶ ὠρρίζετο, κ ὀ ρ π ο ν τ ἰ Μ π ἄ κ ο! ὅτι θὰ ἔκαμνεν αὐτὸν τὸν ἀγύρτην, τὸν φαντασμένον Γάλλον, νὰ ἐπιστρέψῃ ἀναυλα εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὁλος ὁ κόσμος εἶφαινετο κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμὸν αὐτόν, ὁ ὅποιος ὑπέσχετο νὰ δώσῃ ἀκόμη μεγαλύτεραν ζωηρότητα εἰς τὰ Καρναβάλια. Ὁ δὲ Βαλεντίνος, εἰς τὰς λοιπὰς διασκεδάσεις τῆς τρελῆς πόλεως, προσέθεσεν ἀκόμη μίαν: τὴν φοῦρκαν τοῦ χονδροῦ Ναπολιτάνου. Φαντασθῆτε ὅτι μίαν ἡμέραν ἐσοφίσθη νὰ του στείλῃ ἑκατὸν τριάκοντα ἔξ χειρουργοὺς, ὀπλισμένους μετὰ κλιστήρια των! Ὁ μαῦρος αὐτὸς στρατὸς παρήλασε πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Μολτοναῖου, ἀνατείνων τὰ ὄπλα αὐτοῦ, καὶ προσφερόμενος νὰ καταπραῦνῃ, διὰ τοῦ ὑγροῦ περιχομένου των, τὸν μεγάλον θυμὸν τοῦ ἰ λ λ ο υ σ τ ρ ἰ σ σ ι μ ο υ. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὀλόκληρος ἡ Βενετία ἔσκασεν ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ὁ Γιαννιός, δείξας εἰς τὸν κύριόν του τὸν σάκκον τῶν ταλλήρων, τῷ παρετήρησεν εὐσεβάστως ὅτι διὰ νὰ τον σφίγγῃ, ἤναγκάσθη νὰ κάμῃ νέες τρύπες εἰς τὰ δερμάτινα λωρία. Τοῦτο ἐσημαίνει ὅτι ὁ σάκκος ἐλίγνευεν, ὅτι τὸ περιεχόμενον ὀλιγόστευεν. . . Ἀλλ' ὁ Ἀέλιος - Βαλεντίνος, μετὰ τὸ κομψότερόν του κόρδωμα ἀπήνησε:

— Θάρρος, Γιαννιέ! Μ π ἄ σ τ α, Τ ζ ι ο β ἄ ν ν ε μ ἰ ο! . . . Βλέπεις ἐκεῖ-κάτω τὸ ἀγαλμα τῆς Τύχης, ποῦ χρησιμεῖει ὡς ἀνεμοδείκτης εἰς τὸ Τελωνεῖον; . . . Ὁ ἀνεμος τὸ κάμνει νὰ γυρίζῃ πρὸς ἡμᾶς. . . Θὰ ἰδῆς ἀπόψε τὴν τύχην ποῦ θὰ ἔχω ἐστὴν π α σ ε τ α.

Λάδωσε, Γιαννιέ, λάδωσε τὸ δέρμα τοῦ σάκκου σου, γατι ἀπόψε μπορεῖ νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὰ πολλά τσεκίγια ποῦ θὰ του βάλῃς μέσα!

Καὶ πραγματικῶς, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Βαλεντίνος ἐκέρδισε, καὶ τὴν ἐπομένην ἐπίσης, καὶ τὴν ἄλλην τὸ ἴδιο. Ὁλόκληρος ἡ ἔβδομάς παρήλασε μετὰ κέρδη. Κάθε πρωΐ, ὅταν ἐφευγαν οἱ παῖκται καὶ οἱ χορευταί, ὁ Γιαννιός ἐμάζευεν ἕνα πλῆθος ἐνετικῶν δουκάτων, μετὰ ὅποια παρεγέμιζε τὸν σάκκον του. Πολὺ γρήγορα πάλιν ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὰς παλαιὰς τρύπας τῶν λωρίων. Ἀλλὰ τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα νομίσματα, εἰς τὰ ὅποια δὲν ἔδλεπε τὴν προτομὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Δόγη γονυπετοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐκίνοῦν πολὺ τὴν δυσπιστίαν του. . . Ἦσαν ἀρὰ γε γνήσια, παρὰς ζωντανός, ἡ τίποτε καλπομονέδες; . . .

Ἀλλ' εἶτε γνήσια, εἶτε κίβδηλα, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ νομίσματα ἐκεῖνα ἐφυγαν, μετὰ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν ποῦ εἶχαν ἔλθῃ. . . Ἐνα βράδυ ὁ Βαλεντίνος, προσκληθεὶς νὰ παίξῃ μίαν παρτίδαν, ἐκάθησεν ἀπέναντι ἐνὸς κυρίου μετὰ πολὺ μεγαλοπρεπῆς ἐξωτερικόν, κρυπτομένου ἐπιμελῶς ὑπὸ τὴν μαῦρην μ π α ο ὔ τ α ν καὶ τὴν λευκὴν προσωπίδα, σιωπηλοῦ δὲ καὶ πολὺ μυστηριώδους ὡς φάντασμα.

Καὶ ὁ Βαλεντίνος ἔχανεν, ἔχανεν, ἔχανεν. . .

Καὶ ὅταν ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ παιγνίδι, εὐρέθη ἑλαφρότερος κατὰ τρεῖς χιλιάδας δουκάτων, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὰς κινήσεις τοῦ ἀντιπάλου, ὁ ὅποιος κάθε φορὸν ἔθγαζεν ἀπὸ τὰ βᾶθη τοῦ μαυροῦ του χαρτιᾶ σηματουμένα, — χωρὶς ἀκόμη νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ἀντίπαλος αὐτός, ὁ τυχερὸς παίκτης, ἦτο αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Πονηρίδης, μασκαρευθεὶς διὰ νὰ κλέψῃ εἰς τὸ παιγνίδι τὸν κύριόν του!

Ἀλλ' ὁ ἀνόητος Βαλεντίνος δὲν ἀνησυχοῦσε διὰ τὸσον μικρὰ πράγματα. Ὀλῆν ἐκείνην τὴν νύκτα ἐχόρευσεν, ἐχαριεντίσθη μετὰ τὰς κυρίας καὶ προσέφερον ἀναψυκτικὰ εἰς τοὺς ξένους του. Ἡ δὲ πρωΐα τὸν εὗρεν ἔξωθεν τοῦ καφενεῖου Φλοριάν, χορευόντα μετὰ τοῦ πλῆθους τὴν φ ο υ ρ λ ἄ ν α ν, ὑπὸ τὸν ἦχον αὐλοῦ καὶ τυμπάνου.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἡ πλατεῖα ἐκείνη ἦτο δενδρόφυτος ἢ μᾶλλον ἐσκιάζετο ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, τῶν ὁποίων οἱ ἰσχυροὶ κορμοὶ ὑπεβάσταζον τὸ ἐναέριον τοῦτο οἰκοδόμημα.

Ἐστηρίζετο, εἰς ὕψος ἑκατὸν περίπου ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τῶν μεγαλύτερων κλάδων τῶν γιγαντιαίων ἐκείνων βαυιτικῶν, βομβάκων καὶ βαοβάβ, ἦτο κατασκευασμένη ἀπὸ τεμάχια διασταυρούμενα καὶ συνδεδεμένα διὰ σχοινοῦν καὶ κισσῶν. Στρώμα χύματος ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς, καὶ ἐπειδὴ τὰ στηρίγματα τῆς ἦσαν τόσο στερεὰ ὅσον καὶ πολυάριθμα, τὸ ἔδαφός τῆς δὲν ἔτρεμε διόλου ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν περιπατητῶν. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὰς θυέλλας, αἱ ὁποῖαι ἔπνεον διὰ μέσου τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν, ἦτο ἀμφίβολον ἂν τὸ ἐναέριον τοῦτο οἰκοδόμημα ὑφίστατο ἔλαφρον τινα κλονισμὸν.

Ἀπὸ τὰ διάκενα τῶν φυλλωμάτων, εἰς ἔδουο αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Μεγάλα πλάκες κωνοῦ οὐρανοῦ ἐφαίνοντο ἄνωθεν τῶν τελευταίων κλάδων. Αὐρα, κεκορησμένη ἀπὸ τὴν ὄξειαν ὀσμήν τοῦ δάσους, ἐδρόσιζε τὴν ἀτμόσφαιραν.

Ἐνῶ ὁ ὄμιλος τῶν ξένων περιεφέρετο, οἱ Βάγγδοι, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, τοὺς ἐκύτταζαν χωρὶς νὰ φανερώσῃν ἔκπληξιν. Ἀντήλασσαν μεταξῦ των διάφορα λόγια, μετὰ φωνὴν βραγχῆν, φράσεις συντόμως, προφερομένας ταχέως, ἢ λέξεις ἀκαταλήπτους. Ὅπωςδὴποτε, ὁ ὀδηγὸς ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε μερικὰς ἐκφράσεις τῆς κογγικῆς γλώσσης, καὶ τοῦτο δὲν ἦτο ἀκουστικὴ ἀπάτη ἀρ' οὐ ὁ μικρὸς Λι-Μάι εἶχε μεταχειρισθῇ ἐπανειλημμένως τὴν λέξιν «γκόρα». Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀνεξήγητον· καὶ ἀκόμη πλέον ἀνεξήγητον, τὸ ἐξῆς: ὁ Τζὼν Κόρτ διέκρινε δύο ἢ τρεῖς λέξεις γερμανικάς, — μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὴν λέξιν φ ἄ τ ε ρ (vater), ἢ ὁποῖα γερμανιστὶ σημαίνει π α τ ἦ ρ, — ἀνεκόνισσε δὲ τὴν λεπτομέρειαν ταύτην εἰς τοὺς συντρόφους του.

— Τί τα θέλεις, ἀγαπητέ μου Τζὼν! . . . ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ἐγὼ τὰ περιμένω πλέον ὄλα. . . ὅστε θὰ μου ἐφαίνετο παράξενον, ἂν κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρωποπιθήκους μ' ἐκτυποῦσε τὸν ὄμο καὶ μὲν ἔλεγε: «**Ε, τί χαμπάρια, φιλαράκο;**»

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Λι-Μάι, ἄφινε τὴν χεῖρα τοῦ Λάγκα, καὶ ἔτρεχεν ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, ὡς παιδίον παιδρὸν καὶ ζωηρόν. Ἐφαίνετο ὑπερήφανος διότι ὠδήγει τοὺς ξένους ἐκεῖνους

ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου. Δὲν ἐβάδιζε τυχαίως, — αὐτὸ ἐφαίνετο, — κάπου τοὺς ὠδήγει, καὶ δὲν εἶχον τί ἄλλο νὰ κάμουν, παρὰ νὰκολουθήσουν τὸν πενταετῆ αὐτὸν ὀδηγόν.

Οἱ πρωτογενεῖς αὐτοί, — οὕτω τοὺς ἐχαρακτήριζεν ὁ Τζὼν Κόρτ, — δὲν ἦσαν ἐντελῶς γυμνοί. Ἐκτὸς τοῦ ὑπερύθρου τριχώματος, τὸ ὅποιον ἐκάλυπτεν ἐν μέρει τὸ σῶμά των, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφόρου ἐν εἶδος φυτικῷ περιζώματος, σχεδὸν ὁμοίου, ἂν καὶ χονδροειδέστερον κατασκευασμένου, πρὸς τὰ ὑφάσματα ἐκεῖνα ἐξ ἰνῶν ἀκακίας, τὰ ὁποῖα ὑφαίνον εἰς τὸ Πόρτο-Νόβο τῆς Δαχομήης.

Ὁ Τζὼν Κόρτ παρετήρησεν εἰδικῶς, ὅτι αἱ κεφαλαὶ τῶν Βάγγδων, μικραὶ, στρογγυλαί, μετὰ τὰς διαστάσεις σχεδὸν τοῦ τύπου τῶν «**μικροκεφάλων**», μετὰ προσωπικὴν γωνίαν ὁμοίαν περίπου μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην, παρουσίαζον ἐλάχιστον προγενοθισμόν, τὰ δὲ τῶν ὀφρύων δὲν ἔφερον κανὲν τῶν ἐξογκωμάτων ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα εἶνε κοινὸν γνώρισμα ὄλων τῶν πιθηκικῶν εἰδῶν. Ἡ κόμη των ἦτο τὸ ἰδιαιτέρον ἐκεῖνο ἔριον τῶν ἰθαγενῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, τὸ δὲ γένειον βραχὺ καὶ ἀραιόν.

— Καὶ οἱ πόδες των καθόλου ὁμοιοὶ μετὰ χεῖρας! εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Καὶ οὐτε ἴγνος οὐρᾶς! παρετήρησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Πραγματικῶς, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ αὐτὸ εἶνε ἤδη σημεῖον ὑπεροχής. Οἱ ἀνθρωπόμορφοι πίθηκοι δὲν ἔχουν οὔτε οὐρᾶν, οὔτε θυλάκια εἰς τὰς παρειὰς. Περιπατοῦν ὀριζοντίως ἢ καθέτως κατὰ βούλησιν. Ἐγένετο ὁμοῦ καὶ ἡ ἐξῆς παρατήρησις: ὅτι τὰ τετράχειρα, τὰ ὁποῖα περιπατοῦν ὄρθια, δὲν μεταχειρίζονται τὸ πέλμα τοῦ ποδός, ἀλλὰ στηρίζονται ἐπὶ τῶν δακτύλων κεκαμμένων. Τοῦτο δὲν συμβαίνει μετὰ τοὺς Βάγγδους, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι τὸ βᾶδιμα των εἶνε ἀπαράλλακτον μετὰ τὸ ἀνθρώπινον.

Ὁρθοτάτη ἡ παρατήρησις αὕτη, καὶ οὐδέμια ἀμφιβολία, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ εἶδους νέου. Ἄλλως τε, ὅσον ἀφορᾷ τὸν πόδα, μερικοὶ ἀνθρωπολόγοι παραδέχονται ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ μετὰ τῶν ποδῶν τοῦ πίθηκου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος θὰ εἶχε καὶ τὸν μέγαν δάκτυλον ἂ ν τ ἰ χ ε ἰ ρ α, ἂν ὁ ποὺς του δὲν παρεμορφώετο ὡς ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὑποδήματος.

Ἐπάρχουν καὶ ἄλλαι φυσικαὶ ὁμοιότητες μετὰ τῶν δύο εἰδῶν. Οἱ πίθηκοι οἱ βαδίζοντες ὄρθια, εἶνε οἱ ὀλιγώτερον μορφαζόντες καὶ οἱ μᾶλλον σοβαροὶ ἐξ ὄλων τῶν τετραχειρῶν. Καὶ ἀκριβῶς ὁ χαρακτήρ αὐτός τῆς σοβαρότητος ἐξεδηλοῦτο εἰς τὸ ὕψος καὶ εἰς τὰς πράξεις τῶν κατοίκων τοῦ Νγκάλα. Ἐκτὸς τούτου, ἂν ὁ Τζὼν Κόρτ τοὺς ἐξήταξε προ-

σεκτικώτερον, θὰ εὕρισκεν ὅτι οἱ ὀδόντες των ἦσαν ὁμοιοὶ μετὰ τοὺς ἀνθρωπίνους.

Αἱ ὁμοιότητες αὗται θὰ ἠδύναντο μέγχι τινας νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου περὶ τῆς μεταμορφώσεως καὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν ὄντων. Συγκρίνοντες μάλιστα τοὺς ἀνωτέρους πίθηκους μετὰ τοὺς κατωτέρους ἀνθρώπους, εὕρισκον ὅτι ἡ διαφορὰ ἦτο ἐλαχίστη. Ὁ Λιναῖος ἰσχυρίζετο ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρωποί «**τρωγλοδοῦται**», ἔκφρασις ἡ ὁποία ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῶν Βάγγδων, διότι αὐτοὶ ἔζων ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Ὁ Φόγτ κατήνησε νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης κατὰγεται ἀπὸ τρεῖς μεγάλους πίθηκους: ὁ οὐραγοτάγγος, τύπος βραχυκέφαλος μετὰ μακρὸν τρίχωμα μαῦρον, εἶνε κατ' αὐτὸν ὁ πρόγονος τῶν νηγριτῶν ὁ σκιμπαζῆς, τύπος δολιχοκέφαλος μετὰ σιαγόνας κάπως μικρότερας, εἶνε ὁ πρόγονος τῶν μαῦρων τέλος ὁ γορίλλας, ἀξιοσημειώτος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θώρακος, τὸν σχηματισμὸν τοῦ ποδός καὶ τὴν διάπλασιν τοῦ κορμοῦ, εἶνε ὁ πρόγονος τῶν λευκῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλ' εἰς τὰς ὁμοιότητας ταύτας δύναται τις νὰ αντιτάξῃ μεγάλας καὶ σπουδαίας διαφορὰς ὑπὸ διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἐποψίν, διαφορὰς θιμελιώδους, αἱ ὁποῖαι καταρρίπτουν τὴν δαρβίνειον θεωρίαν. Ὅσον ὑψηλὴν θέσιν καὶ ἂν κατέχουν τὰ τετράχειρα ταῦτα εἰς τὴν ζωολογικὴν κλίμακα, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι ἔχουν τὰ δώδεκα ἐκατομμύρια κυττάρων τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, ἀδύνατον καὶ παράλογον νὰ συμπεράνῃ κανεὶς ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε πίθηκος τελειοποιημένος ἢ ὁ πίθηκος ἀνθρώπος ἐκφυλισμένος!

Ὅσον διὰ τὸν «**μικροκέφαλον**», τὸν ὅποιον θέλουσιν ὡς διάμεσον τύπον μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ πίθηκων, εἶδος τὸ ὅποιον εἰς μάτην προεῖπον καὶ εἰς μάτην ἀνεξήτησαν οἱ ἀνθρωπολόγοι, — τὸν κρῖνον αὐτόν, ὁ ὅποιος λείπει διὰ νὰ συνδέσῃ τὸ ζωϊκὸν βασίλειον μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος, — ἠδύνατο τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ κρῖνος αὐτὸς ἦσαν οἱ Βάγγδοι; . . . Αἱ παράδοξαι τύχαι τοῦ ταξιδίου ἐπεφύλασσαν ἀρὰ γε εἰς τὸν Γάλλον καὶ εἰς τὸν Ἀμερικανὸν τὴν τιμὴν τοιαύτης ἀνακαλύψεως; . . .

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Φυλάκου ἀπ' τὴ συμβουλή
Ἐχθροῦ σου θάρρη μέρα
Ποῦ θὰ κτυπήσῃς τὸ γόνατο
Τὸ χεῖρ ἀπὸ γινάτι.
Κ' ὅταν σοῦ δείχνῃ ὀλίσις
Μπροστά σου στράτα ὡς πέρα,
Γύρνα καὶ πάρε γρήγορα
Τὸ πλάι μονοπάτι,
[Ἀπὸ τὸν «**Ροδόκηπον**» τοῦ ΣΑΛΛΗ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ

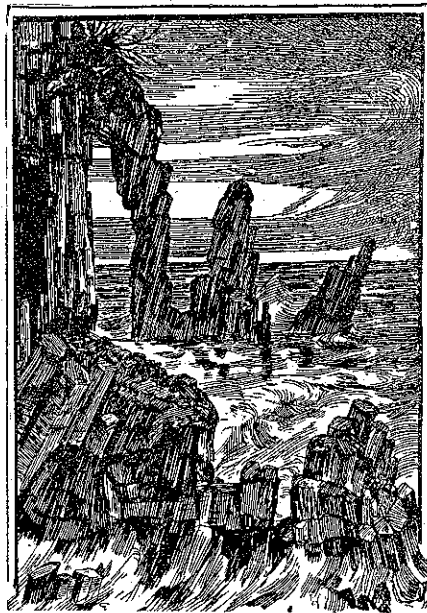

Ἀγαπητοί μου, ὅτι τινῶν ἡμερῶν, πυκνὸς καπνὸς ἀνερχόμενος, ἐκάλυπτεν ὡς φαῖα ὀμίχλη μέγα μέρος τοῦ βορειανατολικοῦ μας ὀρίζοντος. Οἱ ἄνθρωποι, ἐκπληκτικοί, διηρωτῶντο ἀνωνωδῶς τί συμβαίνει, καὶ εἰς ἀπάντησιν ἐλάμβαναν τὴν ἀπαίσίαν εἰδησίαν: «**Καίεται τὸ δάσος τοῦ Πικερμίου.**»

Ἡ πυρκαϊὰ διήρκεσεν ὀλόκληρα ἡμερονύκτια. Αἱ προσπάθειαι τῶν χωρικῶν, καὶ τῶν πυροσβεστῶν ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἐστάλησαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, δὲν ἴσχουν ἐναντίον τῆς μανίας τοῦ πυρός, τὸ ὅποιον εὕρισκε τὸσον ἄφθονον τροφήν. Κάτι κατῶρθωσαν τέλος μ' ἕνα μέγαν χάνδακα, τὸν ὅποιον ἄρυσαν πρὸς τὸ ἕνα μέρος, διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐξάπλωσις ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὸ πῦρ ἐπροχώρησεν ἀκατάσχετον, καὶ δὲν ἐσταμάτησε παρὰ εἰς τὴν θάλασσαν! Χιλιάδες πεύκων ἐγίναν οὕτω παρανάλωμα τοῦ καταστρεπτικοῦ στοιχείου, καὶ ἔκτασις χιλιάδων στρεμματίων ἀπεγυμνώθη τοῦ πρασίνου τῆς στολισμοῦ. Ἀνυπολόγητος ὑπῆρξεν ἡ ζημία, ἀνελθοῦσα εἰς ἑκατομμύρια. Κ' ἐν ᾧ τόσοὶ ἀγῶνες καταβάλλονται πρὸς ἀναδάσωσιν τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ ἡ Φιλοδοσιακὴ Ἐνωσις συνάζει δεκάραν πρὸς δεκάραν τὸ ἀπαιτούμενον χρήμα, κ' ἐν ᾧ ἀκόμη δὲν ἐγίνε σχεδὸν τίποτε, διότι ἐκτὸς τοῦ χρήματος χρειάζεται καὶ χρόνος, — ἰδοὺ, μέγας δασικὸς πλοῦτος, ὑπάρχων, μεταβάλλεται αἰφνης εἰς καπνὸν καὶ εἰς τέφραν, ἀπὸ μίαν ἀπροσέξιν ἢ ἀπὸ μίαν κακεντρέχειαν. . . Θέλομεν νὰ δημιουργήσωμεν νέα δάση, καὶ δὲν εἰμῶθα εἰς θέσιν νὰ προφυλάξωμεν ἐκεῖνα ποῦ ἔχομεν! Διότι οἱ χωρικοὶ μας εἶνε ἀκόμη ἀμαθεῖς. . . Δὲν ἠξεύρουσιν τὸ συμφέρον των, τὸ μέγα, τὸ γενικὸν συμφέρον καὶ ἀπὸ μίαν ἰδιοτροπίαν, διὰ μίαν μικρὰν ἀνάγκην τῆς στιγμῆς, διὰ μίαν ἐκδίκησιν κάποτε, δὲν τὸ ἔχουν διὰ τίποτε οἱ εὐλογημένοι νὰ βάλουν φωτιὰν καὶ νὰ καταστρέψουν ὀλόκληρα δάση! Ὅποια τύφλωσις! ὅποια κτηνώδης ἀστοργία πρὸς τὸ δένδρον, τὸ ὠραῖον, τὸ πολυτίμητον, τὸ εὐεργετικὸν δένδρον, τὸ ὅποιον εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους φίλους τοῦ ἀνθρώπου!

Καὶ ἐν ᾧ ἐκύτταξα τὸν ἀπέραντον καπνὸν τῆς πυρκαϊᾶς, κ' ἐν ᾧ ἐσυλλογίζομην τὴν φοβεράν καταστροφὴν, κ' ἐν ᾧ ἐφανταζόμην τὰ δροσερὰ καὶ ὀλοπράσινα ἐκεῖνα πεῦκα, τὸ χάριμα τῆς ἀττι-

κῆς γῆς, καιόμενα καὶ θνήσκοντα τραχι-
κῶς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς ἀτελεί-
ωτον σειράν, — ἐνεθυμήθη ἐν ὧραιον βι-
βλίον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὸν παρελθόντα
Μάϊον, ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν Ὡφελί-
μων Βιβλίων. Συγγραφεὺς του εἶνε ὁ κ.
Δ. Γρηγοριάδης, διευθυντῆς τῆς Γεωρ-
γικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀϊδινίου, καὶ ἐπι-
γράφεται τὸ ΔΕΝΔΡΟΝ. Πόσον ἡ ἀνά-
γνωσις τοῦ βιβλίου τούτου, διδάσκουσα
ὄλονεν τὴν καλλιέργειαν τοῦ δένδρου,
ἐμφυτεύει συγχρόνως καὶ τὴν ἀγάπην
πρὸς αὐτό, τὴν στοργὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία
σήμερον ἀποτελεῖ γνῶρισμα τοῦ πολιτι-
σμένου ἀνθρώπου, εἴτε χωρικοῦ εἴτε κα-
τοίκου τῆς πόλεως. Διότι ὁ συγγραφεὺς
ἐφρόντισε νὰ παριθμῆσιν καὶ νὰ ἐξάρῃ εὐ-
γλώττως ὅλα τὰ εὐεργετήματα, τῶν
ὁποίων πάροχος γίνεται τὸ δένδρον. Καὶ
εἰς τὸν ὧραιόν του πρόλογον, διηγεῖται
τὴν ἱστορίαν εἰς ἑξῆς χωρίου, τὸ ὁποῖον ἔ-
κειτο εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς βουνοῦ,
εἰς τὴν ἄκραν παλαιοῦ καὶ πυκνοῦ δά-
σους. Ὅσον ὑπῆρχε τὸ δάσος τούτου,
τὸ χωρίον ἦτο εὐτυχές. Ἄλλ' ἅμα με-
ρικοὶ ἀνθρακῆς κατέπεισαν τοὺς ἀμαθεῖς
χωρικοὺς νὰ τοὺς πωλήσουν τὰ δένδρα
διὰ νὰ τὰ κάμουν. . . κάρβουνα, καὶ οὕ-
τω τὸ δάσος κατεστράφη καὶ τὸ βουνὸν
ἀπεγυμνώθη, τότε τὸ χωρίον ἐδυστύχησεν.
Ἄλλ' ἄς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν
συγγραφέα :

Ποῦ εἶνε ὁ ἀλιεὺς τῶν κοραλλίων;
[Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Δια-
γωνισμὸν τῶν Δύσεων τῶν Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων.]

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

« Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε μὲ σφρίγος καὶ
μὲ δύναμιν ἀνεπτύσσετο ζωὴ καὶ βλάστη-
σις, μετὰ εἰκοσιν ἔτη ἐβασίλευεν ἐρήμι-
σις καὶ καταστροφή. Τὰ ὕδατα τῶν βρο-
χῶν ὀρητικῶς ἐκυλίνοντο ἐπάνω εἰς τὰς
ράχεις τοῦ βουνοῦ, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον ἐξέπλυναν τὸ λεπτὸν στρώμα τῆς
φυτικῆς γῆς, οἱ βράχοι ἐγυμνώθησαν καὶ
πᾶσα ἐλπίς βλαστήσεως ἐξέλιπε. . .
Τὰς εὐεργετικὰς πηγὰς διεδέχθησαν οἱ
καταστρεπτικοὶ χεῖμαρροι. Τὴν εὐχάρι-
στον καὶ δροσερὰν τοῦ ἔαρος αὐρανὸν διε-
δέχθη καυστικὸς λίψ. Τὸν χειμῶνα, ὁ
ὀρητικὸς καὶ παγερὸς βορρᾶς δὲν με-
τριζέται πλέον ἀπὸ τὸ ἀδιαπέραστον
προτείχισμα χιλιάδων χονδρῶν κορυμῶν.
Καὶ τὰ πρὸς θέρμανσιν ξύλα λείπουν,
καὶ ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου μας πεινᾷ
καὶ κρυώνει. . . Τότε ἐνόησαν, ἀλλὰ πολ-
ὸν ἀργά, ὅτι τὸ δένδρον εἶνε ὁ φιλό-
στοργος οἰκονόμος, ὁ ἐναποθηκεύων τὸ
ὑδωρ καὶ ἀποδίδων αὐτὸ κατ' ὀλίγον ὅτι
εἶνε ὁ θαυμασιώτερος μετριαστῆς τῆς
πνιγηρᾶς θερμότητος καὶ τοῦ παγεροῦ
ψύχους ὅτι εἶνε τὸ δραστηριώτερον ἀν-
τιφάρμακον ἐναντίον τῶν μολυσμάτων,
καὶ τέλος ὁ θαυμάσιος παιδαγωγός, ὁ ἐξη-
μερόνων τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ὁ μα-
λάσσων τὸν χαρακτῆρα καὶ ἐξευγενίζων
τὸ ἦθος. »

Ὁ μικρὸς Παῦλος εἶνε ἀνάστατος, καὶ
μὰ τὴν ἀλήθειαν πρέπει νὰ ὁμολογή-
σωμεν, ὅτι ἔχει σπουδαῖον λόγον : ἡ μη-
τέρα του θάναωρήσῃ μετ' ὀλίγον διὰ
τοῦ Ἀθήνας, — καὶ θάναωρήσῃ χωρὶς
νὰ τον πάρῃ μαζί της.
Ὁ μικρὸς Παῦλος εἶδε πολλάκις τὸν
πατέρα του νὰ φεύγῃ διὰ ταξεῖδι, ποτὲ
ὅμως τὴν μητέρα του, — δηλαδὴ ποτὲ
ὀλομόναχον ὅπως τώρα. Τὰς ἄλλας φο-
ρὰς, ὅσαςκις ἡ μαμὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὸ σπι-
τι, ἐφευγε συγχρόνως καὶ ὁ Παῦλος, καὶ
μεθ' ὅλας τὰς ἐξηγήσεις πού του ἔδω-
σαν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐνοήσῃ διατί δὲν
θὰ τον ἔπερον σήμερον μαζί της, ἔπες
συνήθως. Πῶς ; δὲν θὰ διασκέδαζε ; δὲν
θὰ ἦτο ὧραια νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας
καὶ αὐτὸς, καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ Μου-
σεῖα, πού ἀκούει τόσα δι' αὐτά, καὶ νὰ
ἰδῇ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς
μητέρας του ;
Πάντα ἡ ἴδια αὐτὴ ἡ Βιργινία ! Ἰ-
σχυρίζεται ὅτι ὁ μικρὸς Παῦλος θὰ ἦτο
« φασαρία » εἰς τὸ ταξεῖδι. . .
Υπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ παρη-

γορῖαι διὰ τὸν δυστυχῆ Παυλάκη. Πρῶ-
τον καὶ κύριον, ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ φύ-
γῃ. Ἐπειτα, ἡ Βιργινία ὑπεσχέθη νὰ ῥί-
νῃ κατὰ μέρος τὰ πλεξιμάτ' αὐτῆς καὶ
τὰ ραψίματα, διὰ νὰ τον πηγαῖν πολὺ
συχνὰ εἰς τῆς ἐξαδέλφης του. Τοῦ ὑπε-
σχέθη ἀκόμη ὅτι θὰ τον ὑπάγῃ εἰς ἕνα
ὧραιὸ περιβόλι μὲ ὅλα τὰ φρούτα τοῦ
κόσμου. Ἄλλ' ἡ καλλιτέρα παρηγορία
ἀπ' ὅλας, εἶνε ὅτι ἡ μαμὰ τοῦ ἐπέτρε-
ψε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἕως τὸν Σταθμὸν.
Τί ὧραια ! Ὅσον ἦτο εἰς τὴν ἀμα-
ξαν, ὅπου διέσχισε θορυβωδῶς τοὺς δρό-
μους τῆς πόλεως, ὅσον ἔβλεπε τὰς βαλί-
ζες τῆς μαμᾶς, τοῦ ἐφαινετο ὅτι θὰ τα-
ξιδεύσῃ καὶ αὐτός. . . Ἄλλ' εἰς τὸν
Σταθμὸν ἡ ἀπάτη ἐτελείωσεν. Ἡ μαμὰ
κρατεῖ ἐν μόνον εἰσιτήριον, καὶ αἱ συ-
στάσεις τῆς ἀποβλέπουσιν τὸ παιδίον, τὸ
ὁποῖον μέλλει νὰ χωρισθῇ : τὰ γεύματα,
οἱ περίπατοι, αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὴν θείαν
καὶ εἰς τὴν γαργιάν, τίποτε δὲν ἐλησμο-
νήθη.
— Ὅλα νὰ μοῦ τα γράψῃς, ὅλα,
πῶς θὰ κοιμηθῇ, τί θὰ πῇ ὅταν ἐξυ-
πνήσῃ χωρὶς ἐμέ. . . — τοιαῦτα ἦσαν
αἱ τελευταῖαι συστάσεις τῆς μαμᾶς πρὸς
τὸν πατέρα τοῦ Παύλου.
Μία ἰδέα διέρχεται τὸν νοῦν τοῦ μι-
κροῦ Παύλου :
— Ἡσύχασε, μαμάκα, καὶ θὰ σου γρά-
ψω ἐγὼ μόνος μου. . . θὰ σου κάμω ἕνα
μεγάλο-μεγάλο γράμμα, καὶ νὰ ἰδῆς
τί ὧραια !
— Ἄ, τί καλά ! μὰ δὲν θὰ ἴμο-
ρῆσῃς.
— Ἰμορῶ ! ἴμορῶ ! . . ἄφισε καὶ
θὰ ἰδῆς !
Αἱ διαθεβαιώσεις τοῦ μικροῦ Παύλου
διεκρίθησαν ἀποτόμως : « Οἱ κύριοι ἐπι-
βάται εἰς τὰς θέσεις των ! » φωνάζει ὁ
σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος.
Ἡ μαμὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ βαγόνι, ὁ
ὑπάλληλος κλείει τὴν θύραν, ἡ μηχανὴ
σφυρίζει, τὸ τραῖνον ξεκινᾷ, φεύγει, ἐ-
φυγε. . . πάσι !
Ὁ μικρὸς Παῦλος περιπατεῖ κατ'
ἀρχὰς σιωπηλὸς πλησίον τοῦ πατρός του.
Εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μὴ κλαύσῃ, καὶ ἐ-
κράτησε τὸν λόγον του. Ἄλλὰ τώρα αἰ-
σθάνεται, ὅτι τὰ μάτια του δὲν εἶνε ὀλω-
σθέναι, ὅτι τὰ μάτια του δὲν εἶνε ὀλω-
σθέναι, καὶ δύο ἢ τρεῖς φορές
ἐσῆκωσε τὸ μανίκι του ἕως τὸ πρόσωπόν
του, ὡς διὰ νὰ σκουπίσῃ κάτι. . . Εὐτυ-
χῶς, μόλις εἰσῆλθεν εἰς ἕνα δρόμον, βλέ-
πει ἀπὸ μακρὰ μίαν μάζαν ἀρίστον, ἡ
ὁποία φαίνεται κινουμένη καὶ πλησιάζου-
σα. Διακρίνει κάτι κόκκινα καὶ κάτι
ἄλλα πράγματα πού λάμπουν. Μπᾶ !
μὴν εἶνε τὸ τάγμα τοῦ κυρίου Ἰωαννίδου
πού ἐπιστρέφει ἀπὸ τὰ γυμνάσια ;
Ναί, ἀκριβῶς ! Εἶνε τὸ τάγμα τοῦ κυ-
ρίου Ἰωαννίδου. Παρελαύνει ὀλόκληρον
ἐν πομπῇ, μὲ τοὺς σαλπικτάς του, μὲ
τὴν σημαίαν του, καὶ μὲ τὸν κύριον ταγ-

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ματάρχη ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ ὁποῖος χαμο-
γεῖ πρὸς τὸν μικρόν του φίλον ἀπὸ τὸ
ὑψος τοῦ νέου του ἵππου.
Νὰ ποῦ ἔχει ἀπὸ τώρα κάτι ἐνδιαφέ-
ρον νὰ βάλῃ εἰς τὸ γράμμα του : ἡ μαμὰ
θὰ εὐχαριστηθῇ βέβαια πολὺ, ἂν μάθῃ
ὅτι ὁ συνταγματάρχης δὲν ἔχει πλέον ἐ-
κείνο τὸ κόκκινο φοφάλογο, μὲ τὴν
μαδημένην οὐράν, τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς
Παῦλος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ.
Τὸ τάγμα ἐστρεψε, καὶ δὲν ἀκούονται
πλέον οὔτε αἱ σάλπιγγες. Ἄλλ' ὁ μι-
κρὸς Παῦλος ἀντίκρουσε τὴν οἰκίαν τῆς
θείας του, καὶ τρέχει ἐμπρός, διὰ νὰ λά-
βῃ τὴν εὐχαριστήσιν νὰ κτυπήσῃ τὸ
κούβουιν μόνος του. Παράξενον πρᾶγμα
ἡ θύρα δὲν ὀρθαινοῖται ἐνώπιόν του,
καὶ ἡ Ἀγγελικὴ, ἡ νταντᾶ τῆς μικρᾶς
του ἐξαδέλφης, ἔχει ὑψος περίλοπον.
— Φύγετε, κύριε Παῦλε, φύγετε !
Ἡ ἐξαδέλφη σας εἶνε ἄρρωστη ἀπὸ
χθές. . . ἔχει ἰληρη !
Καὶ ἄλλη εἰδήσις, διὰ νὰ τὴν γράψῃ
τῆς μαμᾶς ἄλλὰ πόσον εἶνε δυσάρε-
στη διὰ τὸν Παυλάκη ! Μὲ ποῖον θὰ
παίξῃ τώρα ; Πῶς θὰ ἐπερνοῦσεν αὐτὰς
τὰς ἡμέρας χωρὶς τὴν συντροφίαν τῆς
ἐξαδέλφης του τοῦλάχιστον ;
— Τώρα, εἶπεν ὁ μπαμπᾶς, ἄς γυ-
ρίσωμεν εἰς τὸ σπίτι θὰ εὐρῆς κανένα
τρόπον νὰ διασκεδάσῃς.
Μόλις ἐφάσεν, ὁ Παυλάκης ἀναγ-
γέλλει εἰς τὴν Βιργινίαν καὶ εἰς τὴν
Μαριγῶ τὴν μεγάλην του ἀπόφασιν. Ἡ
Μαριγῶ τὴν ἐπιδοκιμάζει μὲ πολλὴν
συμπάθειαν, ἀλλ' ἡ Βιργινία ἔχει ἕνα
σαρὸν ἀντιρρήσεις :
— Θὰ γράψετε γράμμα ; θὰ ἦταν τὸ
μόνον εὐκόλον, ἂν ἐσπουδάξατε καλλι-
τερα τὴν καλλιγραφία σας ὅποιος ξεύ-
ρει ὅμως τὴν ὀρθοσοκαλίματα καὶ τί
μουντζούρες κάμνετε, εἶνε βέβαιος ὅτι
δὲν θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε οὔτε δύο
ἀράδες.
— Ἐλάτε, ἐλάτε, μὴν κλαῖτε, κύ-
ριε Παῦλε, εἶπεν ἡ Μαριγῶ. Ἄν ἔχετε
καλὴ διάθεσι, ἡ Βιργινία θὰ σας βοη-
θήσῃ, κ' ἐγὼ, αὐριο τὸ πρωῖ, ὅταν θὰ
γυρίσω ἀπὸ τὴν ἀγορά, θὰ σας ἀγοράσω
ἕνα φύλλο χαρτί καὶ ἕνα φάκελλο τό-
σον εὐμορφα, πού δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκη νὰ
γράψετε μέσα καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ
νὰ κάμνετε μιὰ ὧραια ἐπιστολὴ.
— Μὰ ἐγὼ πού ἤθελα νὰ γράψω τώ-
ρα ἀμέσως ; . .
— Ἀμέσως ; . . . Μ' ἀκόμη δὲν εἶνε
οὔτε μιὰ ὥρα πού ἐφυγε ἡ μαμὰ σας,
δὲν θὰ βρῆτε τίποτε νὰ τῆς γράψετε . .
Αὐριο τὸ πρωῖ ὅμως θὰ ἔχετε πληθὺς
πράγματα νὰ τῆς πῆτε.
Πραγματικῶς, τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ
Παυλάκης εἶχε πληθὺς πράγματα νὰ
εἰπῇ τῆς μητέρας του.
(Ἐπεται συνέχεια)

Α'.
Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Μάρω
εἶνε ἀδελφάκια. Κατοικοῦν
ἐστὴν ἐξοχῇ, ἐστὸ χωριό.
Μιά μερὰ κατέβηκαν ἐστὸ
μανδρί, γιὰ νὰ ἴδουν ἕνα
κοπάδι πρόβατα, πού εἶχαν
ἀγοράσῃ οἱ γονεῖς των καὶ
το εἶχαν βάλῃ ἐκεῖ μέσα.
Ἐπήγαιναν καὶ τὸ ἐδλε-
παν τακτικά, κάθε μερὰ.
Ἄλλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ρα εἶδαν καὶ ἕνα μικρὸ,
πολὺ μικρὸ προβατάκι, πού
δὲν το εἶχαν ἰδῆ ἄλλη φο-
ρά. Ὅ,τι εἶχε γεννηθῆ τὸ
καίμενο, καὶ φαντασθῆτε πῶς
τὴν ἐκπληξί καὶ τὴν χαρὰ τοῦ
Γιάννη καὶ τῆς Μάρως.

— Μπᾶ ! τὸ μωρὸ τῆς προβατινας ! ἐφώναξεν ὁ Γιάννης.
— Εἶνε ἀρνάκι ! τοῦ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ του.
— Ἰδὲς τί ἡμερο πού εἶνε ! λέγει ὁ Γιάννης· ἀγκαλὰ καὶ αὐτὸ δὲν
μου φαίνεται παράξενον, γιὰτί λέγουν πάντα « ἡμερος σὸν ἀρνάκι ! »
Πολὺ καλὰ σκέπτεται αὐτὸς ὁ Γιάννης.
Ἐστὸ μανδρί γεννήθησαν καὶ ἄλλα ἀρνάκια. Ὁ Γιάννης τάγαπᾷ πολὺ
ὅλα. Ἐκεῖνο ὅμως πού το εἶδε πρῶτα, τὸν Ἀσπροῦλη, καθὼς το ὠνό-
μασε, τὸν ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα.
Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀσπροῦλης γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸ μικρὸ του νουνό.
Μόλις τὸν ἰδῆ, ἀμέσως τρέχει κοντά του. Μόνον πού δὲν ἔχει καμμιὰ
διάθεσι νὰ τρώγῃ τὰ λουλούδια, πού του προσφέρει ὁ Γιάννης γιὰ λι-
χουδιές.

— Τί ἰδέα καὶ αὐτὴ ! λέ-
γει ἡ Μάρω. Τρῶνε τὰ μικρὰ
ἀρνάκια λουλούδια ;
— Μὰ τί τρῶνε ; ρωτᾷ ὁ
Γιάννης.
— Μόνον τὸ γάλα τῆς μά-
νας τῶν. Καὶ σὺ ὅταν ἦσουν
μικρὸς, μόνο γάλα ἔτρωγες.
Ὁ Γιάννης, πού σκέπτεται
πολὺ καλὰ, τὸ παραδέχεται,
καὶ δὲν κακιοῖνε γιὰ τὴν ἀκα-
ταδεεῖα τοῦ βαπτιστικοῦ του.
Καὶ τὸν χαϊδεύει, χωρὶς νὰ
τοῦ προσφέρῃ πῶς λουλούδια.
(Συνέχεια προσεχῶς)
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

ΕΧΕΤΕ ΓΕΙΑ, ΨΗΛΑ ΒΟΥΝΑ...

Μαύρα βουνά, ψηλά βουνά, Που γύρω σας τὸ χιόνι Ἀπλώνοντας πυκνά πυκνά Σὰς λευκοστεφανώνει.

Που ζωντανή ψυχὴ καμιά Τὴ γῆ σας δὲν πατάει Που τὸν ἀντίλαλο ἢ ἔρμιά Ἡ μαύρη σας κοιμάει Σ' ὄλο τὸν ἄγριο τὸν καιρὸ, Κι' ἀστροπελέκι βροντερὸ Ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ, Σὰν ὄνειρο τρομαχτικὸ, Συχνὰ σας τὸν ξυπνάει.

Φεύγοντας μ' ἄγριο βορρῆν Εἰς ἄλλη ξένη χώρα, Μόνον ἔσας ἀπ' τὴ στερεὰ Ἀγνάντευα ὡς τώρα!

Ἐχετε γειά ψηλά βουνά! Στερεὰ σας παρατάω, Κι' ἀπ' τὸ καράβι, ἀλαργινά, Σὰς ἀποχαιρετάω!

Κι' ὅταν στὲς μαύρες σας κορφές, Στὸ κάθε σας τὸ πλάι, Ψηλάθ' ἀπ' τὰ οὐράνια, Μὲ τὲς ἀχτῖδες του φτιαστὰ Ὁ ἥλιος θὰ σκορπάη Ὀλόχρυσά στεφάνια, Τὴ δειλὴ καὶ τὴ χρυσαυγὴ Ὅταν τὴν τωρινὴ σιγὴ Θὰ διώχνη πέρα ὡς πέρα Τοῦ πιστικοῦ ἢ φλογέρα.

Ὅταν τάρνακιά θὰ πηδοῦν Στὲς μαύρες λαγκαδιές σας, Κι' οἱ κότσοφοι θὰ κελαῖδοῦν Στὲς ράχες, στὲς κορφές σας,

Γυρνώντας ἀπ' τὰ μακρυνὰ Τὸ χελιδόνι σας ξανά, Πρῶτ' ἀπὸ τὰλλα στεριανὰ Ἐσὸς θὲ ἀντικρύση Γλυκὰ νὰ χαιρετήση.

Ἐχετε γειά, ψηλά βουνά! Στερεὰ σας παρατάω, Κι' ἀπ' τὸ καράβι, ἀλαργινά, Σὰς ἀποχαιρετάω.

Ἐχετε γειά, ψηλά βουνά! Καὶ σὰν ξαναγυρίσω, Πρῶτ' ἀπὸ τὰλλα στεριανὰ, Ἐσὸς θὰ χαιρετήσω!

ΑΡΙΑΔΝΗ Μ. ΚΟΥΡΗ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Οποῖον θλιβερόν ἄγγελμα! Ὁ Ἀντώνιος Κ. Κυριακίδης ἀπέθανεν! Ὁ ἀγαπητός μου φίλος, ὁ σεμνός, ὁ καλός, ὁ εὐφυής, ὁ εὐφάνταστος, ὁ δρᾶσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸν κύκλον μας μετὰ τὸ ψευδώνυμον Πηγῶν τῆς Ἐρήμου, καὶ τελευταίως χαριστώμενον ἐκείνων ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν μετὰ τὴν ὑπογραφήν Ἀντώνιος Κ. Κ., δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν!

Ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνω τῆς πρώτης του νεότητος, εἰς ἡλικίαν δεκαεπτά μὲν ἔτων, ὑποκύψας εἰς μακρὰν ἀσθένειαν, ἣ ὁποία ἐμάρανε τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς του.

Περὶ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ παιδιοῦ, τοῦ ὁποιοῦ ἡ ἀνάπτυξις ἦτο μεγάλη ὅσον ἡ ζωὴ βραχεῖα, τὸ ὅποιον ὑπέσχετο τὸ ὠραιότερον μέλλον ἂν δὲν τὸ ἐφθνεῖ ὁ θάνατος. θὰ γράψῃ ἐν ἐκτάσει ὁ κ. Φαίδων εἰς τὴν προσεχῆ του Ἀθηναϊκῆν Ἐπιστολήν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κάτι, βλέπω, δένεις κόμπο 'ς τὸ μαντήλι σου!

— Ναί, καί μένε, γιὰ νὰ θυμηθῶ νὰ ξυπνήσω πρωί...

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐξοσίου Ἑλλήνος

— Μαμά, θέλω κι' ἄλλη ζάχαρι. 'ς τὸ γάλα μου.

— Μὰ δὲν σου ἔβαλα τόση;

— Μ' αὐτή, μαμάκα, τὴν ἤπιε τὸ γάλα...

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀντιόχου Ἰωάννου

Ἡ μητέρα πρὸς τὴν Μπεμπέκα: — Τί θὰ κάμης ἂν πεθάνω;

— Νά, θὰ φάγω ὄλο τὸ γλυκὸ, ποῦ δὲν μου δίνεις.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Λιονουίδου Πηγῆς

Εἰς τὸν περὶπατον: Φουγάρο τῆς Ἐυγενίας: — Δὲν μου λές, φίλε μου, ποῖς εἶνε αὐτὲς ἡ πέντε, ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ ἄλλο πελοδρόμου;

Σιρ-Λά-Φαλουά: — Ἡ τελευταία δεξιὰ εἶνε ἀδελφὴ μου, ἡ ἄλλες εἶνε ἀδελφές τῆς.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ Κρίνον

Ἡ λύσις τοῦ Ὀμηρικοῦ ζητήματος. — Μπαμπά, ἀλήθεια εἶνε ὁ Ὀμηρος ἦτο τυφλός;

— Χμ! ξέρω κ' ἐγώ: ... Ἄλλοι λέγουσιν ναί, ἄλλοι λέγουσιν ὄχι.

— Τότε, μπαμπά, ἐκατάλαβα... θὰ ἦτο τυφλός... ἀπὸ τὸ ἓνα μάτι.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιλαμπουριστοῦ

Σκέψις τοῦ Τοτοῦ: « Περὶερρον πρᾶγμα! Κάθε ποῦ ἔρχεται ὁ γιατρός σπιτι μας, κάποιος ἀπὸ μᾶς θὰ εἶνε ἄρρωστος. Αὐτός, χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶνε ἡ αἰτία! »

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ

Ἡ Μητέρα. — Πῶς, Νίνα μου, προσέφερες γλυκὰ εἰς δλους τοὺς ἄλλους ἐκτός τοῦ ἀδελφοῦ σου;

Ἡ Νίνα. — Μὰ, μαμά, ὁ Νίκος τὰ πέρνει πάνταν δταν τοῦ προσφέρει...

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Λουδοῦ τῆς Κελιδί;

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΡΙΚΟΙ μ' ἐρωτοῦν ἂν ὀφείλουσαν νὰ ανταποδώσουν καὶ τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβον, διότι ἐμάρασαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Νομίζω, ὅτι τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε: Ὁφείλουσαν νὰ ανταποδώσουν καὶ αὐτά. Ἐγὼ γνῶρικῶς κάλλιστα ὅτι ἐστάλησαν ἐκ τοῦ Γραφείου μου, καὶ αὐτὸ ἄρκει. Μόνον, δταν ἀνταποδίδουν ταῦτα τετράδια, εἰμποροῦν νὰ γράσουν εἰς τὸν μετ' οὗ ἀνταλλάσσουν, διὸ τὸ πρῶτον τετράδιον ἔχῃ, καὶ νὰ τον παρακαλοῦν, ἂν θίγη, νὰ στείλῃ καὶ δεύτερον. Εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι καθενας, μανθάνων ὅτι ἔχῃ ἐν τετράδιον του καθ' ὁδὸν, θὰ ἔχη τὴν εὐγένειαν νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ.

Ἐγὼ ὑπ' ὄψει μου τρεῖς ἐπιστολάς σου, Ἐρυθρὸν Νέφος [6E]. Ἐκείνην εἰς τὴν ὁποῖαν μοῦ ὁμιλεῖς τόσον ποιητικῶς διὰ τὸ παράδοξον σου, τὴν ἄλλην ὅπου μοῦ περιγράφεις τὸν Κολωνόν, καὶ τὴν τρίτην διὰ τῆς ὁποίας μοῦ προτείνεις τὴν Ἰβρυσὶν Σουλλόγου. Ὅσον διὰ τὴν παρατήρησίν σου, ὅτι εἰς τὴν Χαλκίδα εἶνε γνωστοὶ πρὸς ἄλλῃλους, εἶνε ὁμοῦ δεδωμένοι διὰ οἱ συνδρομηταί, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σου νὰ εἴνετο κ' ἐδῶ τὸ τοιοῦτον, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι εἶνε κάπως δύσκολον διὰ μίαν μεγάλην πόλιν ὅπως εἶνε αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Χαλκιδεὺς Λιμοκοιτῆρος [6E], τὸν ὁποῖον οὐκ ἔωσι καθεῦθεν τὰ παλαιὰ τροπικὰ τοῦ Χαλασινοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀρχιζακάρου κτλ. μὰς δίδει σήμερον τὴν συνταγὴν, διὰ τῆς ὁποίας εἰμπορεῖ νὰ ἀναδειχθῇ κανεὶς κορυφαῖος: αὐθῆσις, εὐφυΐα καὶ... μὴ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου. Βλέπετε, ὅτι δὲν φοβεῖται νὰ μᾶλλον τὸ μυστικόν του, διότι ἂν εἶνε εὐκολὸν νὰ μὴ ἀλλάξῃ κανεὶς ψευδώνυμον καὶ νὰ ἔχη τὴν θέλησιν νὰ διακριθῇ, εἶνε ὁμοῦ κάπως δύσκολον νὰ ἔχη καὶ τὴν ἀπαιτουμένην εὐφυΐαν.

Μετὰ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, Μή-με-λη-ομῶτες [E], ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ πολλὸν καιρὸν Ὅραία μοῦ περιγράφεις τὰς ἐξοχικὰς σου τέψεις. Τώρα ποῦ ἐπέστρεψες εἰς τὴν πόλιν... μὴ με λησθόνει. Ἐστειλά ὅ,τι ἐζήτησες.

Ἄς γκρεμισθῇ λοιπὸν κ' ἓνας φοῦνος! Δι-α-τι: ... διότι ἀπεράσισε τελοσπάντων νὰ μου γράψῃ ἓνα γράμμα καὶ ἡ Ἀριστοκρατικὴ Ρομαντίς... Αὐτὸ βέβαιον δὲν τὴν ἐμπόδιζεν ὡς τώρα νὰ λαμβάνῃ μέρος τακτικῶς εἰς τοὺς Διαγωνισμοῦς, καὶ νὰ με ἀγαπᾷ μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν. Δὲν μοῦ γράφει ὅμως εἰς αὐτὸ τὸ γράμμα: πρέπει νὰ περιμένω καὶ δεύτερον, ἢ θὰ γκρεμισθῇ πάλιν καὶ ἄλλος φοῦνος;

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον, Ἐρυθρὴ Βροχή, καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν. Σὲ συγχάρω ποῦ ἐπέτυχες εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν πρώτων. Τὸ ἐπεριμένα.

Πνευματώδης ἡ ἐπιστολή σου, Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου [E]. Ἄφ' οὗ δὲ ἐπραγματεύετο καὶ περὶ... πνευμάτων. Μὰ ἀλήθεια, τὰ πιστεύεις αὐτὰ τὰ πράγματα μετὰ τὰ σωστά σου; Ἐγὼ νὰ σου εἶπω, ἔχω μεγάλας ἀμφιβολίας. Ὅσον διὰ τὸν Σύλλογον, νομίζω ὅτι εἶνε δύσκολον νὰ κατορθωθῇ, διότι εἰς τὴν πόλιν σας οἱ συνδρομηταὶ εἶνε ὀλίγοι. Ἀλλὰ τί τον θέλεις; ἔσπαθῶνε μόνη σου ὅσον εἰμπορεῖς, καὶ εἶνε τὸ ἴδιον.

Βεβαίως, Κλεῖς τοῦ Πόντου, μανθάνει κανεὶς πολλά, καταγιγνώσκων εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Ἀυσεὶς ὄρθαι θεωροῦνται ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι συμφωνοῦν καθ' ὁλοκληρίαν μετὰ τὰς δημοσιευόμενας, διότι εἰς τὴν ἐξελέγην, με αὐτὰς συγκρίνονταί αἱ λύσεις τῶν Διαγωνιζομένων καὶ ὄχι μετὰ τὰς προτάσεις τῶν Ἀσκησίων.

Εἶνε βέβαιον, Λευκὸν Κρίνον, ὅτι ἐκτός τῶν διπλόγγων, καὶ πολλοὶ ἄλλοι συνδυασμοὶ γραμμάτων, καὶ γράμματα ἀκόμη, ἐπέφεροντο πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας. Ἀρκεῖ νὰ σου φέρω ἓν μόνον παράδειγμα. Ὁ Ἀριστοφάνης λέγει εἰς ἓνα μέρος, ὅτι τὰ πρῶτα κάμνον βῆ! βῆ! Ἡμεῖς ὅμως γνωρίζομεν

ὅτι τὰ πρῶτα κάμνον μπε! μπε! Τώρα, ἢ πρέπει νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἔλλαξεν ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἀριστοφάνους ἡ φωνὴ τῶν πρῶτων (δὲν ἀδύνατον!) ἢ ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τὸ β καὶ τὸ η ἐπεσφύρινον διαφορετικὰ.

Ἐστὴν ἐπί τοῦ Μάθρου Σύννεγο; Ἀσπρισαν τὰ μαλλιά του! Μὰ ἀπὸ τώρα;... Μάλιστα ἀπὸ τώρα. Τὰ ἄσπρα αὐτὰ μαλλιά, — μοῦ γράφει, — μοῦ ἐφάνησαν τόσον ἀφύσικα, ὅσον τὰ μαγιάτικα χιόνια. Ἴδου μία κόρη, εἶπα, μόλις προφθάσασα νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ ἔαρος, εὐρήμην ἀπέναντι αὐτῆς ἰδὼν χερμαῖα! — Εὐτυχῶς αἱ λευκαὶ τρίχες τοῦ Μάθρου Σύννεγο εἶνε μόλις πέντε ἢ ἕξι, ἐγὼ δὲ ἐγνώρισα καρτίαια μικρῶτερα ἀπὸ τὴν φιλίαν μας, τὰ ὁποῖα εἶχαν περισσοτέρως. Τὰ ἄσπρα μαλλιά, δὲν εἶνε πάντοτε τρεῖς μὲν γήρατος...

Μοῦ γράφεις, Πιργιλιππίσα Ἑλλίς, ὅτι ἄμα εἶνε κανεὶς νέος ἔχει περισσοτέρας ἀφορμὰς μελαγχολίας καὶ λύπης, διότι ἔλα τὰ πέρνει κατάκαρδα. Καὶ ὅμως ὄλο; ὁ κόσμος ἔχει τὴν ἐναντίαν ἰδέαν. Λέγεις νὰ πλανᾷται; Ἡ Ἰβρυσὶν-Λοῦλα ὄχι μόνον ἐπιδοκιμασε τὴν ἰδέαν τοῦ σήματος, ἀλλὰ μοῦ ὑποβάλλει καὶ ἓνα σχέδιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀσχημὸν. Εἶνε μία καρτίαια ἐν σχήματι ἀστέρου, με ἀκτῖνας λευκὰς καὶ κωνὰς ἐναλλάξ καὶ με γράμματα Δ. τ. Π. 1902, ἀπὸ ἓνα εἰς κάθε ἀκτίνα. Δὲν μοῦ γράφει ὅμως ἀπὸ τί πρέπει τὰ γίνῃ...

Καὶ ἡ Διονυσία Πηγῆ [EE] διὰ τὴν περιγραφὴν] προτείνει ὡς σήμα διακριτικὸν μίαν θαλασσίαν κορδελίτσαν, ἣ ὁποία νὰ γράψῃ ἐπάνω Διάπλασις. Νομίζω ὅμως ὅτι τὰ ἄγρια δὲν εἰμποροῦν νὰ φοροῦν κορδελίτσας. — Ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος πάλιν θέλει μαγδῆλι ὀριζόμενον χρωμάτιον (προτιμᾷ μὲν) ἢ ἄνωθεν τεχνιτὸν εἰς τὴν κομμοδόχον.

Ὅχι Ἀταβύριον Ρόδου [EEE], σὺ ἔχεις τὸ δικαίωμα μὲν μοῦ γράφεις ἐπιστολάς-ἐφημερίδας διότι σὺ τὰς ἐφεύρες καὶ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ σοῦ ἀφαιρήσῃ τὸ προνόμιόν σου. Ὅστε εἰμπορεῖς νὰ τὰς ἐξακολουθήσῃς κ' ἐγὼ φροντίζω νὰ ἐμποδισθῇ κάθε ἀπομίμηση. Χαίρω πολὺ διὰ τὸ ζῶμα τοῦ Σουλλόγου «Νεότης» καὶ περιμένω τὸ ζεφουόρισμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε βέβαιον ἐκπληκτικόν.

Μετὰ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν Ζαππίς, [EE] ἐγνώρισα διὰ τῆς ὠραίας ἐπιστολῆς σου τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας σου, καὶ φαντάζεσαι κλέον πῶσον μοῦ ἐκίνησε τὴν συμπάθειαν τὸ δυστυχὲ καὶ ἀγαπητὸν πλάσμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸσον ζωηρὰ καὶ τρυφερὰ χρωμάτα μοῦ περιγράφεις. Ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ὅτι ἡ φύσις καὶ ὁ χρόνος θὰ τὸ κάμνον καλά τὸ καίμενον.

Στὰν-Λεῦ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ἐκείνο ποῦ ἐπεριστοιχῆται, δὲν ἦτο τὸ καταλληλότερον, προπάντων διότι δὲν κλίνεται, καὶ αὐτὰ τὰ ἀποφεύγω δταν ὑπάρχουν ἄλλα.

Μαρία Καλλιπικου, τὰ θερμάτα σου συλλυπητήρια ἐκ μέρους δλων μας διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς ἀδελφοῦ σου.

Ἀκόμη ἐν 1/4 σου λείπει, Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος, διὰ νὰ λάβῃς τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον. Σὺ λογαριάζεις καὶ τὸν Ἐπιάνον ποῦ ἔλαδες εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Βυσθημῶν, ἀλλὰ τὰ Ἐὔσημα εἶνε κατὰ τὴν ἰδίαν ἰδιαιτέραν, καὶ δὲν λογαριάζονται εἰς τὸ Ἀθρόον.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: τὸ Μή με λησθόνει συγχάρει τὸ Κεντρί διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ συλλυπεῖται θερμῶς τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἐδυτυχίας διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του — ἡ Ἀριστοκρατικὴ Ρομαντίς συγχάρει τὸν Κονασμοδόν, περὶ τοῦ ὁποιοῦ ἔμαθε δι εἶνε... ἡ Χριστὸς ποδλάτης!! — ἡ Ἐρυθρὴ Βροχὴ χαιρετᾷ τὸν Κορδαλόν, τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ νὰ μας κελαιθῆσῃ ὀλίγον, διότι πολὺν καιρὸν δὲν ἀκούσαμεν τὴν φωνήν του — τὸ Ἄγρον Περιστεράκι συγχάρει τὸ Κεντρί, τὸ Σερπαν-

τὴν καὶ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος διὰ τὰς ὠραίας των πληροφορίας — ἡ Δούκισσα τῶν Σαλώνων χαιρετᾷ τὸ Ἄρθρον Ἑλλίδος καὶ τὸ ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ Δουράκι; — ἡ Ἄθρα Καρδία ἐρωτᾷ τὸν Ζουλέκιαν ἂν τὴν ἐνόησε, ἀσπάζεται δὲ τὴν Οὐμὶλιν καὶ περιμένει τὸνομά της. — ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου ἀσπάζεται τὴν Βεατρίκη καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχη μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν — τὸ Λαυμαργὸν Ποντικὸν πληροφορεῖ τὸ Ἄσπρο Ποντικὸν ὅτι αὐτὸ εἶνε κόκκινον. — τὸ Λευκὸν Κρίνον ἀσπάζεται τὴν Διονυσίαν Πηγῆ καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν πανήγυριν, χαιρετᾷ δὲ τὸν Πασίμαχον καὶ τὸν ἐρωτᾷ εἰς ποῖαν πόλιν πηγαίνει — ἡ Κυκλαμὰ πληροφορεῖ τὸ Λουδοῦ τῆς Καρδίας ὅτι ἔμαθε τὸνομά του, καὶ ἂν φυλάγεται τόσῳ πολὺ — τὸ Ἄγρον Μενεξεδάκι πληροφορεῖ πάντας ὅτι ὄνομά της: Ἀφροδίτη Σηληθροῦ, καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μετ' ὀνόματι της — τὸ Μάθρον Σύννεγο παρακαλεῖ τὴν Ἀνέλιπτον Χαράν νὰ τὴ φανερώσῃ τὸνομά της, διότι μετὰ τὸ νὰ σκέπτεται νὰ τὴν εὐρὴ ἔπαθεν ἀπὸ ἀύπνια — ἡ Μόνως εὐχαριστεῖ τὴν Κοπηλάτιδα Κῦθρον διὰ τὸ ὠραῖόν της τετράδιον, καὶ λυπεῖται ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴ εἶπῃ δημοσίως, διὸ ἐπιθυμεῖ ἡ Ψάνα Λοῦλα ἀσπάζεται τὴν Ἀμαρῶνίδα, Ἐσπερίαν Ἀβρα καὶ Ἐσπερινούσαν, καὶ ζητεῖ τὰ ὀνοματὰ των δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ἡ Μυστηριώδης Φύσις χαιρετᾷ τὸ Ἑλληνοκίον Ἐδοσος καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ρομαντικῆς Καρδίας — ἡ Διονυσία Πηγῆ ἀσπάζεται τὴν Ἐιρήνην Σκοῦφου, καὶ ποῦ μένει τώρα; — ἡ Ἀργυροῦχος Φωνὴ ἀσπάζεται τὸ Λευκὸν Κρίνον καὶ τὴν Πολύχρωμον Χρυσῶνίδα, τὴν ὁποῖαν ἀναμένει εἰς Καλάμας ἀνομπούνας — ἡ Τοιγαρόφιλα ἀσπάζεται τὴν Ἐνδοροστολίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν της; πρὸ μηνὸς εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις — ὁ Ἀριστέδης εὐχαριστεῖ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης διὰ τὰ συγχαρτήριόν του ἐρωτᾷ δὲ τὴν Κοπηλάτιδα Κῦθρον ἂν τὸν γνωρίζῃ καὶ ποῦ μένει — τὸ Ἀταβύριον Ρόδου συγχάρει τὸ Κεντρί διὰ τὸ βραβεῖόν του, τὸ ὁποῖον προσιωνίζει λαμπρὸν καὶ ἐνδοξόν στάδιον, καὶ χαιρετᾷ διὰ τὰ μέλη τῆς «Νεότητος» — ἡ Ἐσπερία Ἀβρα ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχη ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν Ἄθρα Καρδίαν — ἡ Ἀβρα τῆς Κερκίρας ἀσπάζεται τὴν Σιωπηλὴν Νύκταν, τὴν ὁποῖαν εὐχαριστεῖ διὰ τὸ τετράφυλλον τριφύλλι, καὶ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν — ὁ Γ. Χρυσάκης ἀσπάζεται τὸν Β. Στυλοῦσιν καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς περᾶ εἰς τὴν Κέρκυραν — τὸ Ἀτ-Λάτρ τῶν Πατησίων ἐρωτᾷ τὸν Ἀήτητον Ἑλληνα ἂν τὸ γνωρίζῃ, καὶ μόνον εἰ' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ φανερώσῃ τὸνομά του εἰς τὸ Τρελόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν — ὁ Φ. Π. Φλωρίδης δὲν γνωρίζει τὸ Μάθρον Σύννεγο καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ του — τὸ Θεσσαλὸν Μενεξεδάκι πληροφορεῖ τὸ Ἄγρον Μενεξεδάκι, ὅτι ἀντήλλαξαν Μ. Μυστικὰ μετὰ τὸ παλαιὸν τὸν ψευδώνυμον — ἡ Κοπηλάτις Κῦθρον ἀνασπάζεται τὴν Κυκλαμὰν καὶ τὴν ἀπαντᾷ διὸ ἔχει δικαίον — ἡ Ἀμαρῶνίδα χαιρετᾷ Δημήτριον τὸν Φαληρέα καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἐξακολουθῇ νὰ κάμνῃ τὸν ἱερέα εἰς κοινὴν στικὰ βαπτισίαν — ὁ Ἰππολύτος τῆς Βραξεδάκης χαιρετᾷ τὴν Ἐσμεράλδα, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε προχθὲς εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος ποῦ τὴν ἐχαίρειτε; — ὁ Μινώταυρος συγχάρει τὴν Κάκην διὰ τὴν λαμπρὰν τῆς ζωγραφικὴν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: ἡ Ἐφροσινὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Δελαμόλ, Βασιλέα τοῦ Κατέργου, Δεσποινίδα Παρακράτησιν, Σιδ καὶ Βεροπούσαν — ἡ Παριστιὰ μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Καρδίαν, Πικραμένην Καρδούσαν, Ρομαντικὴν Καρδίαν καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν — τὸ Ἀνθόλιον τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸ Κεντρί — ἡ Κελαιθίστρα μετὰ τὸ Κεντρί, Παριστιαν, Ἀρστανὴ καὶ Σερ-

παντέρ — ὁ Ἰσμερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν Βικτωρα Οὐγγῶ καὶ Λέοντα τῆς Φλωρεντίας — ὁ Πασίμαχος μετὰ τὸν Κρόταλον, Ἐπερήφανον Λέοντα, Ναυσοπούσαν τῆς Ἀρόρου, Ζιζάνιον τοῦ Σχολεῖον καὶ Κέκκειον Ἄσπρα — ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὸν Ἀρχικαλαμπουριστὴν, Ἐρυθρὸν Σταυρόν, Σιδ, Φροῦ Φροῦ καὶ Κεντρί — ἡ Κυκλαμὰ μετὰ τὸν Κονασμοδόν, Ἐσμεράλδα καὶ Ἐρυθρὴν Βροχὴν — ἡ Ἐσμεράλδα μετὰ τὸ Ἀταβύριον Ρόδου — τὸ Στραβότυλο μετὰ τὴν Παριστιαν καὶ Πικραμένην Καρδούσαν — τὸ Ἀτ-Λάτρ τῶν Πατησίων μετὰ τὸν Ἐδελπιν Ἀλίαν καὶ Ἀρχικαλαμπουριστὴν — ὁ Δορητής Ὀυεῖων μετὰ τὸ Φουγάρο τῆς Ἐυγενίας, Ἐρυθρὸν Σταυρόν, Πολύχρωμον Χρυσῶνίδα, Ἄθρα Καρδίαν καὶ Τσοῦχτραν — τὸ Λουδοῦ τῆς Καρδίας μετὰ τὴν Ἐρημον Σαχάραν, Κάβο-Κόρναν, Μαρίαν τῶν Μεδίκων, Ἑλληνικήν Ναυαρχίδα καὶ Ἑλληνικὸν Ἐδοσος — ὁ Κλάδος Ἑλαίας μετὰ τὴν Μαρίαν τοῦ Ἐθρίπου, Κοπηλάτιδα Κῦθρον, Ἀμαρῶνίδα καὶ Τοιγαρόφιλα — Δημητρίος ὁ Φαληρέδης μετὰ τὴν Μαρίαν τοῦ Ἐθρίπου, Ἀμαρῶνίδα καὶ Κορδακίον Ἀρτρον — τὸ Σηπῆλιον Δοξαπατρή μετὰ τὴν Δεσποινίδα Παρακράτησιν, Κεντρί, Φιλόμορον Ρόδον, Ἄβρα τῆς Κερκίρας καὶ Πετρομένον — ὁ Παμφύλιος Κόλλπος μετὰ τὸ Κεντρί, Χωλὸν Λιάλολον, Κλάδον Μυροῖνης, Πολύχρωμον Χρυσῶνίδα καὶ Παναχσοῦ Παρόντα — ὁ Απόγονος τοῦ Νέστορος μετὰ τὴν Ἀνοικίαικην Βραδὸν, Βίγλαν, Γλυκεῖαν Καρδίαν, Ἀρόσον τῆς Ἐρήμου καὶ Θεσσαλὸν Λουδοῦ — ἡ Διονυσία Πηγῆ μετὰ τὴν Παλιόροιν τοῦ Ἐθρίπου, Ἀρχικαλαμπουριστὴν, Φιλόμορον Χαλκιδίδα, Νεοράϊδαν τῶν Σπετιῶν καὶ Πρέθια Ἐθρία — τὸ Σοφρα-Φέτρα μετὰ τὴν Βίγλαν, Βροτήν τοῦ Διδῶ, Βικτωρα τὸν Μάθρον καὶ Βεροπούσαν — ὁ Σκαρδαλιάρης μετὰ τὸν Ἀγγελον Ἀγγερινόν, Ἄγρον Περιστεράκι καὶ Ζουρλιαν-Μούρλιαν — ἡ Κοπηλάτις Κῦθρον μετ

ήσαν κατάλληλα: Ἄθωα Καρδία (έννοια σου, καὶ δια τὰ ἐπίστευα...) Πράσινο Χαδί-ἀρι. ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Δαίμαργο Ποτικί (|[ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ εἰς Βιέννην ταξιδίου σου.) Ἀγρὸ Μενεξεδάκι (ἐμβρα σύμφωνοι.) Ἀνοδόδημη Μαργαριτῶν (μετὰ χάρις θὰ γνωρίσω καὶ τὰ μικρότερα σου ἀδέλφια.) Μόνω σιν (ὄχι, δὲν ἐμάντευσε, τὴν Ἐκάτην! πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐκδρομαί.) Θεὰν τῆς Γεωργίας (χαίρω πολὺ διὰ τὴν τιμητικὴν θέσιν ποῦ κατέ- χω εἰς τὴν Βιβλιοθήκην σου ἔχει κόκκαλον ἀπὸ τὸ Πικέρι ἀπολιθωμένον, μετὰ μὲν μαλὸν μέσα ἀποκρυσταλλωμένον, πραγματικῶς θὰ εἶνε κάτι τι ἔκτακτον!) Ἐφροσάκη Μαργαρίτα (δὲν πειράζει· αἱ νέα προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Κόλπον τῆς Ἀταλείας (σὲ συγχάριω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.) Ἄθρα τῆς Κερκίρας (ὁ Ἀναγίας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν κάρταν σου· καὶ νὰ ἰδῆς ἀλλήθια, ποῦ τοῦ ἐμοῦ αἰετὸς ἡ εἰκόνα.) Ἀριστον Ποδηλάτην (χαίρω ποῦ σὲ διασκεδάζει τό- σον ὁ "Ἀσώτος Υἱός" ἄφισε ἄνω· νὰ ἰδῆς καὶ παρακάτω.) Ἄθρα τῶν Ἀρίστων (ἔλαβα!) Μυ- στηριώδη Φύσιν (δὲν εἰμπορῶ νὰ το κάμω, διότι θὰ ἦτο πολὺ ἄδικον διὰ τοὺς μικροὺς... γιὰ συλ- λογίσου... ἔ, δὲν συμφωνεῖς;) Ἀργυρόχρον Φω- νήν, Ἀσπρὸ Ποτικί (μὴν ἄπορῆς· ὑπάρ- χουν, βλέπεις, διαφόρων εἰδῶν χαρακτῆρες· αἱ λύσεις ἔγιναν δεκάτ' ἕνα μόνον σὺ νὰ εἶσαι καλὴ καὶ νὰ μὴν ξαναρωσῆσθης.) Φιλοπότιδα Ἰάδα, Σιρ-Ἀλ-Φαλονάτ, Τιγγαρέλαν ([ΕΕ] εὐγε, ὠμοιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου.) Κορινθιακὸν Κῆμα (τί γίνονται αὐτοί, ποῦ ἔχεις εἰς τὸ μά- τι διὰ ἐσπάρθω;) Ἀριστέα (ἐργασία λοι- πόν, καὶ σου εὐχομαι καλὴν πρόοδον.) Πολύ- χρωμον Ἰουσαλίδα (ἔχει καλῶς.) Σ. Β. Ἰνυπερόπουλον (κ' ἐγὼ τοὺς ἀνασπάζομαι· ἔστειλα τοὺς τόμους ποῦ ἐξήγησε, καὶ ὡς βλέ- πεις, ἡ ἐκλογή σου ἦτο λαμπρὰ.) Τζάμιον Ἀ- νακατωμένον (ἔχεις δίκαιον, διότι τὰ μαθήμα- τὰ σου φέτος εἶνε πολὺ δύσκολα καὶ πρέπει νὰ- σιερώνης πολλὰς ὥρας εἰς μελέτην· ὅταν θέλῃς ὅμως, θὰ εὐρίσκῃς καὶ ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μου γράψῃς.) Ἐσπερίαν Ἄθραν (δὲν πειράζει· εἰ- ξεύρω θεὶ παντοῦ δὲν εἶνε εὐκόλον τὸ ἐσπάρθω- μα· σοῦ δημοσιεύω μόνον μίαν πρότασιν περὶ ἀλληλογραφίας, διότι οἱ ἄλλοι εἶνε ἀγόρια.) Λου- λουδὶ τῆς Καρδίας (ποῦ μὴ τις ἔφαθον εἰς Ἀγ- γυπτον, ἀμέσως μὲ ἔγραψε· εἰμπορεῖς νὰ φα- νερώσῃς τὸ ὄνομά σου δι' ἐπισκεπτηρίου, τὸ ὁποῖ- ον διαθεβῆται διὰ τοῦ γραφίου μου.) Ἐρη- μον Σαχάραν, Μέλι τοῦ Ἰμπετοῦ (ἔστειλα.) Παριστρίαν (ἦθελα νὰ εἶμαι μάρτυς· εἰς τοιαύ- τας σκηνάς· ἀλλὰ τί φαντάζεσαι θεὶ θὰ γίνεταί μετὰ τὰ σήματα.) Θεαγένην. Κρόταλον (σὲ συγχάριω· βεβαίως καὶ ἕνας καλὸς ἔμπορος ὠφελεῖ τὴν πατρίδα του, ὅπως νάθε ἄλλος.) Ἄλ- Λαῖφ τῶν Πατησίων, Ἀετὸν τῶν Χι- ονωδῶν Ὁρῶν (ἀφ' οὗ δέγεσαι τὴν ἀνταλ- λαγήν, θὰ στείλῃς τετράδιον πρῶτος.) Θεσσαλι- κὸ Μενεξεδάκι (ἔστειλα.) Κοπηλάτιδα Κῆθ- ρου (κατενθουσιασμένην μετὰ τὴν ἰδέαν τῶν σημά- των, καὶ προτεινοῦσαν νὰ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν τὸ ταχύτερον.) Κόντε Ραπαρδέην (ἡ φωτογραφία σου ἐλπίθῃ.) Μικρὸν Ἀμαζόνα (καί, ἐλήθηθ' ἡ συνδρομή σου· ἔστειλα ὅτι ἐξήγησε.) Κλάδον Ἐλαίας (μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος!) Μικρὸν Δι- κηγόρον (τὰ ἔστειλα.) Ἀμαρυλλίδα (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ.) Δρῆν τοῦ Παργασοῦ (ἵαν προ- σεχῶς.) Βλαχσοπούλαν (καλῶς ἦλθατε· αἱ προ- τάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Λαμπρὸν Κιθαρο- δόν, Σιρ-Ἀλ-Φαλονάτ, Σοφίαν Δ. Χασιώτου, Μιτώσανρον (δὲν πειράζει τώρα· ἄλλοτε ὅμως· νὰ εἰξεύρῃς ὅτι γενικῶς καὶ ἀνεξαρτήτως διὰ κά- θε τετράδιον χρειάζεται ἰδιαίτερος φάκελος· κα- θὼς καὶ ἰδιαίτερον γραμματόσημον.) Ἐκάτην κλ. κλ.

Εἰς δασεὺς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ὀκ- τωμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1, 40 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ- σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντη- θῇ) φρ. 10.
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ- ται Ἀδελτος φρ. 3. — Χρυσόδε- τος φρ. 6.
ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἀδελτος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεκάτ' ἕως τῆς 30 Νοεμβρίου
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φάκελλοις, ὧν ἑκάστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

463. Λεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτον ὑποθέτει ἀπλῶς· κανεὶς δὲν ξέρει...
 Τὸ δεύτερον τοῦ ρήτορος, σφοδρῶ, ἄνεμος, τράμος!
469. Στοιχειόγραφος.
 Βάλε σῖγμα βγάλε χί,
 Κι' ἄκουσε με προσήχ:
 Ἦσαν πόλις καὶ πιστὸ
 Ἐγίνε μαλακτικὸ.
470. Ἀναγραμματισμός.
 Κρίστην μεγάλην πόλιν ἀν ἀναγραμματιστῆς
 Εἰς τὴ στιγμὴ χωρὶς μυαλὰ τὸν ἀνθρώπου θ' ἵπτασθ!
471. Πλέγμα Σταυρῶν μετὰ Τετραγώνου.
 Νάντικατασταθούν
 αἱ στιγμαὶ καὶ οἱ
 ἀστερισκοὶ διὰ
 γραμμάτων, οὕτως
 ὥστε ἀναγιώσκου-
 νται: εἰς τὸ τετρά-
 γωνον, ἄνω κά-
 τοικὸς ἑλληνικῆς
 χώρας, κάτω πό-
 λις τῆς Ἰαπωνίας,
 δεξιᾷ νῆσος τῆς Τουρκίας, καὶ ἀριστερᾷ τελεστὴ
 τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν α' σταυρὸν: καθέτως
 ἀπόστολος, ὀριζοντίως νῆσος· εἰς τὸν β' δημη-
 τριακὸν καὶ ἄνεμος· εἰς τὸν γ', γράμμα τοῦ
 ἀλφαβήτου καὶ χρῆσιμον διὰ τοὺς θίους.
472. Μωσαϊκόν.
 Θεὸς υἱὸν θανέζοντε στοιχεῖα διὰ νὰ κἀνῃς,
 Ὁ ἔκφυλος, ἀλλοθίωρος, κωφὸς καὶ στραβοκἀνῃς.
473-475. Μεταμορφώσεις.
 1.— Ὁ Πάδος δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ Ὁχιος
 2.— Ὁ Δαίμων δι' 9 » νὰ γίνῃ Ὅσιος
 3.— Ὁ Βοῦς δι' 9 » νὰ γίνῃ Χοῖρος.

476. Φωνηεντόγραφος.
 Τῇ βοήθειᾳ δύο φωνηέντων (ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἐπαναλαμβάνεται δις), παρενθεμένων κατὰ τὴν αὐτὴν πᾶντοτε σειράν μετὰ τῶν κάτωθι συμ- φωνῶν (ὧν ἡ τάξις δύναται· νάλλαχθῇ) σχημα- τίζονται πέντε λέξεις τρισύλλαβοι:
 μπασ - σάμπκ - χασμτο - φρπισσ - σμχτο
477. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Τ' ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὅπλον ἀμυντικόν, τὰ δεύτερα ὅπλον ἀγχέμαχον, τὰ τρίτα ἔθικόν ευεργέτην:
 1, Ἔθνος ἀρχαῖον. 2, Πιτῶν. 3, Ἰσθμός.
 4, Νῆσο; τῆς Ἑλλάδος 5, Ἔντομον.
478. Ἰνδικὸς Γρίφος.
 φ 5 (οὐσιαστικόν) x 2 (ρῆμα) = 2 (σύνδεσμος)
 66 (ἐπίθετον) e 3 (ρῆμα).
479. Γρίφος.

ΛΥΣΕΙΣ
 349. Σέσωτρισ (σέ, σός, τρίς.) — 350. Κέα (καί, α.) — 351. Κάπρος-Κύπρος. — 352. Λά- βχ Βιάλ.. 354. Ψητὸ (καΨΗ ΤΟ) — 355. 355-359. Τῇ ἀταλλαγῇ διὰ τοῦ Ι, σχηματίζονται: Ἰανός, οἶνος, νῖος καρῖς, φί- λος. — 360. ΔΙΑΣ ('Ἐκδῆ, Γάϊος, Ἐκδ- τη, σεϊΣμός') 361. Ἄφετε τὰ παιδία ἐλ- θεῖν πρὸς με.

362. Παρὰ (ψάρ, Α.) — 363. Ἄρετῆ (Α. ρέ, τί.) — 364. Σταύνα - Σταυνά.
365. Π 366 Σ Κ Σ
 Κ Α Ι Α Δ Κ
 Π Α Ρ Ο Σ Δ Λ Ι
 Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν Α Σ Τ Α Κ Ο Σ
 Θ Μ Μ Ο Α Ι

367. Νεύας. — **368.** ΥΠΕ- Σ Ι Σ
ΡΗΦΑΝΟΣ (Πάρο, Εὐνή, Ρέα, Ἦρα, Φανός, Ἀνήρ, Ναῦς, Οὐρανός, Σός.) — **369.** Διὰ τοῦ Η: πληγῇ, πηγῇ, θή- κη, κλητῆρ μνησῆρ. — **370.** Ὅμοιος ὁμοῦ ἀεὶ πελάζει. — **371.** Ὁ Περιελάς ὑπῆρξεν Ἰα- δοχος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Ἡ Γαλλικὴ διὰ τῆς Μητρικῆς μεθόδου. Ἐφαρ- μογὴ εἰς οἰκογενεῖας καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευ- τήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πληροφορία καὶ δι' ἐπιστολῆς παρὰ τῷ κυρίῳ Λεων. Κότσικα, ὁδὸς Δερβενίων, 17, Ἀθήναι. (B-66)
 Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν- ταχόθεν. — Βασιλικὴ Γ'. Λουκάκη, ὁδὸς Κων- σταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (B-65)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός· καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 19 Ὀκτωβρίου 1902. Ἔτος 24^{ον}.— Ἀριθ. 42

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ὅπως δὴ ποτε, τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι οἱ Βάγγδοι ὠμίλου. Μὴ περιοριζόμενοι εἰς μόνα τὰ ἐνστικτα, εἶχον ἰδέας, — τοῦτο προϋποθέτει ἡ χρῆσις τοῦ λόγου, — καὶ λέξεις, τῶν ὁποίων ὁ συνδυασμὸς ἐσχη- μάτιζε τὴν γλῶσσαν. Ναί, εἶχον ἑναρ- θρον φωνήν, μετεχειρίζοντο λέξεις, καὶ ὄχι ἀπλᾶς κραυγὰς, διαφωτιζόμε- νας διὰ τοῦ βλέμματός, τῆς χει- ρονομίας ἢ τοῦ μορφασμοῦ.

Παρατηροῦντες ὁλογὸν τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς φυλῆς, κῆτις τοῦ δρυμοῦ, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Κάμης ἐπρο- χώρουν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ χωρίου. Ἦτο μέγαλον αὐτὸ τὸ χω- ρίον;...

Ἡ περιφέρειά του δὲν θὰ ἦτο μικρότερα τῶν τριῶν χιλιομέτρων, καὶ ἂν δὲν ἦτο καθ'αυτὸ φωλεᾶ, ἦτο τουλάχιστον, καθὼς εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, φωλεᾶ μεγάλη. Κατασκευασθεῖσα διὰ χεῖρὸς τῶν Βάγγδων, ἐμαρτύρει τέχνην ἀνωτέραν τῆς τῶν πτηνῶν, τῶν μελισσῶν, τῶν καστῶρων καὶ τῶν μυρμηκῶν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, πα- ρετήρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ, ἡ φύσις, ἡ ὁποία δὲν ἀπατάται ποτέ, εἰ- γε τοὺς λόγους τῆς ποῦ ἔκαμψ τὸς Βάγγδους νὰ προτιμήσουν τὴν ἐνέκτριον ζωὴν. Ἀντὶ νὰ ἔρπουν εἰς ἔδαφος ἀνθυγιεινόν, τὸ ὅποιον οὐδέποτε δεχ.ται τὸς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ζῶν εἰς τὸ εὐάερον καὶ ὑγιεινὸν περιβάλλον τῶν κορυφῶν τοῦ δάσους τούτου!

Αἱ περισσότεραι τῶν καλυδῶν, φαίδρα, καὶ καταπράσινα, ὁμοιά- ζουσαι μετὰ κηφέλας, ἦσαν ὀρθό- νοικται. Αἱ γυναῖκες κατεγίνον- το δραστηρίως εἰς τὰ οἰκτικὰ τῶν ἔργα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε δὲν

ἦσαν πολὺπλοκα, διότι τὸ ν ο ι κ ο κ υ ρ ι ὀ τῶν ἦτο ὀλωδιόλου στοιχειώδες. Παιδία ἐφάνιντο παντοῦ πολυάριθμα, μερικὰ γαλουχομένα ὑπὸ τῶν μητέρων τῶν. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν, ἄλλοι μὲν ἔδρ- πον καρπούς ἀπὸ τὰ δένδρα, ἄλλοι δὲ καθήρχοντο τὴν κλίμακα διὰ τὰς συνή- θεις τῶν ἀσχολίας, καὶ ἄλλοι ἀνήρχοντο, ἐπιστρέφοντες, μετὰ κανὲν θῆραμα, τὸ ὅποιον ἐφένευσαν, ἢ μετὰ κημίαν ὑδρίαν, τὴν ὁποῖαν ἐγέμισαν μετὰ νερὸν τοῦ ρίου.

— Εἶνε πολὺ δυσάρεστον ποῦ δὲν γνωρίζομεν τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν! εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Ποτέ δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν καὶ νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῆς φι- λολογίας τῶν... Ἐπειτα, δὲν εἶδα ἀκόμη οὔτε Δημοσίαν Βιβλιοθήκην, οὔ- τε Λύκειον, οὔτε Παρθενῶνα γῶν... Ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ ἡ βαγγδικὴ γλῶσσα, ἐξ ὧν εἶχον ἀκούση ἀπὸ τὸν Λι-Μάι, ἦτο ἀνάμικτος μετὰ λέξεις κογ- γικὰς, ὁ Κάμης ἐδοκίμασε νὰ ποταθῇ πρὸς τὸ παιδίον, μεταχειριζόμενος τὸς κοινωτέρους. Ἀλλὰ, ὅσον καὶ εὐ- φυνῆς καὶ ἂν ἦτο ὁ Λι-Μάι, δὲν ἐφάνη νὰ ἐνόη- σε τίποτε. Καὶ ὅμως, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Τζῶν Κόρτ καὶ τοῦ Μᾶξ Οὐμ- πέρ, εἶχε προφέρει τὴν λέξιν «νγκόρα», ὅταν ἦτο ἀσθενὴς εἰς τὴν σχεδίαν... Ὁ δὲ Λάγγας ἐξ ἄλλου ἐβεβαίωνε, ὅτι εἶ- ρε μᾶθῃ ἀπὸ τὸν πατέ- ρα τοῦ παιδίου, ὅτι τὸ χωρίον ὠνομάζετο Νγκά- λα καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου Μζέλο Τάλα- Τάλα. Τέλος, μετὰ περίπα- τον μίᾶς ὥρας, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐ- φθασαν εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ ἠγείρετο μίᾳ καλύθῃ, μεγαλύτερα καὶ ἐπισημότερα ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἦτο ἰδρυμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλάδων πελωρίου βόμβικος· ἡ πρόσφισ ἀπτελεῖτο ἀπὸ πλέγμα καλάμινον ἢ στῆγῃ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴ φύλλωμα. Περὶ τῆς κλει- σιτῆς αὐτῆς ὕρας, ἴσταν- το δύο εὐρωστοὶ Βάγγδοι. Ἡ σημαντικὴ αὐτὴ καλύθῃ μήπως ἦτο τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως,

ἦσαν πολὺπλοκα, διότι τὸ ν ο ι κ ο κ υ ρ ι ὀ τῶν ἦτο ὀλωδιόλου στοιχειώδες. Παιδία ἐφάνιντο παντοῦ πολυάριθμα, μερικὰ γαλουχομένα ὑπὸ τῶν μητέρων τῶν. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν, ἄλλοι μὲν ἔδρ- πον καρπούς ἀπὸ τὰ δένδρα, ἄλλοι δὲ καθήρχοντο τὴν κλίμακα διὰ τὰς συνή- θεις τῶν ἀσχολίας, καὶ ἄλλοι ἀνήρχοντο, ἐπιστρέφοντες, μετὰ κανὲν θῆραμα, τὸ ὅποιον ἐφένευσαν, ἢ μετὰ κημίαν ὑδρίαν, τὴν ὁποῖαν ἐγέμισαν μετὰ νερὸν τοῦ ρίου.

— Εἶνε πολὺ δυσάρεστον ποῦ δὲν γνωρίζομεν τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν! εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Ποτέ δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν καὶ νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῆς φι- λολογίας τῶν... Ἐπειτα, δὲν εἶδα ἀκόμη οὔτε Δημοσίαν Βιβλιοθήκην, οὔ- τε Λύκειον, οὔτε Παρθενῶνα γῶν... Ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ ἡ βαγγδικὴ γλῶσσα, ἐξ ὧν εἶχον ἀκούση ἀπὸ τὸν Λι-Μάι, ἦτο ἀνάμικτος μετὰ λέξεις κογ- γικὰς, ὁ Κάμης ἐδοκίμασε νὰ ποταθῇ πρὸς τὸ παιδίον, μεταχειριζόμενος τὸς κοινωτέρους. Ἀλλὰ, ὅσον καὶ εὐ- φυνῆς καὶ ἂν ἦτο ὁ Λι-Μάι, δὲν ἐφάνη νὰ ἐνόη- σε τίποτε. Καὶ ὅμως, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Τζῶν Κόρτ καὶ τοῦ Μᾶξ Οὐμ- πέρ, εἶχε προφέρει τὴν λέξιν «νγκόρα», ὅταν ἦτο ἀσθενὴς εἰς τὴν σχεδίαν... Ὁ δὲ Λάγγας ἐξ ἄλλου ἐβεβαίωνε, ὅτι εἶ- ρε μᾶθῃ ἀπὸ τὸν πατέ- ρα τοῦ παιδίου, ὅτι τὸ χωρίον ὠνομάζετο Νγκά- λα καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου Μζέλο Τάλα- Τάλα. Τέλος, μετὰ περίπα- τον μίᾶς ὥρας, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐ- φθασαν εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ ἠγείρετο μίᾳ καλύθῃ, μεγαλύτερα καὶ ἐπισημότερα ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἦτο ἰδρυμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλάδων πελωρίου βόμβικος· ἡ πρόσφισ ἀπτελεῖτο ἀπὸ πλέγμα καλάμινον ἢ στῆγῃ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴ φύλλωμα. Περὶ τῆς κλει- σιτῆς αὐτῆς ὕρας, ἴσταν- το δύο εὐρωστοὶ Βάγγδοι. Ἡ σημαντικὴ αὐτὴ καλύθῃ μήπως ἦτο τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως,

«Οἱ δύο Βάγγδοι ἠγέρθησαν, κραδαίνοντες τὰ ὄπλα.» (Σελ. 330, στ. α'.)